

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra FOAs demonstration i København 8. marts 2008

TÆND EN FAKKEL FOR LIGELØN!

Nr. 6
12. årg.

2008
14. marts -
27. marts
Støttepris 20 kr.

TEMA: ZIONISMEN OG PALÆSTINENSERNE

Demokrati med tommelskruer s. 2 ● SF på den gale banehalvdel s. 3 ●
Spræng lønrammen – Stem Nej s. 4 ● 8. marts: Ligeløn i centrum s. 5 ●
Nultolerance overfor uligeløn s. 6 ● Urafstemninger og storkonflikt s. 8 ●
Kryb i ly s. 9 ● Skudt i hovedet s. 10 ● Fordøm den israelske holocaust i Gaza s. 12 ●
Global boykot s. 14 ● Opfindelsen 'det jødiske folk' s. 16 ● Marxisme og zionisme s. 17 ●
15. marts verden rundt s. 21 ● Debat s. 22 ● Stem Nej kampagne NU s. 24

Demokrati med tømmeskruer

KOMMUNISTISK POLITIK

Den danske statsminister er suverænt ligeglad med, hvad flertallet af danskere mener. Når de vil have Foghs ulovlige krige afsluttet, og forlanger tropperne ud af Afghanistan, er Fogh ligeglad. Der er ikke valg i synsfeltet, det er overstået, og næste gang, der bliver det, regner Fogh med at sidde på en fed international pamperpost – enten som præsident for EU eller generalsekretær for NATO.

Han har i al fald en amerikansk præsidents støtte – og det er sikkert en af grundene til, at Fogh ikke skammede sig over at skamrose krigsforbryderkollegaen George Bush under hans venskabsbesøg på ranchen, selvom de fleste danskere mener noget ganske andet.

På en pressekonference efter cykelturen i Crawford, Texas, gjorde Fogh sin mester glad med disse ord:

- Frihed og værdighed for folk er universelle værdier. Det er værdier, som folk, der lever under undertrykkende og brutale regimer, længes efter. Vi har en forpligtelse til at støtte de mennesker i deres kamp for frihed og demokrati, sagde den reaktionære danske nitte og tilføjede:

- Dette er vores fælles udfordring, og De, hr. præsident, og USA har mere end nogen anden fremmet denne vision om frihed og demokrati over hele verden. Tillad mig at hylde Dem for dette!

Det er kvalmende løgn – og kun en ligeglad nar og en betalt marionet kan få sig selv til det.

Bush er gennemskuet, her i Danmark. Problemet er at Fogh stadig ikke er det.

Den amerikanske præsident kvitterede for hyldesten ved at nedlægge veto mod et forbud mod brug af tortur, og understregede dermed, at Abu Ghraib og Guantanamo og CIA-bortførelser til velkendte torturlande, hvis ledere også slikker Bush i røven, ikke er noget tilfælde, men officiel amerikansk politik. Demokrati med tømmeskruer, så at sige. Tvangsdoseret nyliberalisme til monopolernes gavn.

Det siges, at Fogh har opgivet sin minimalstatsfilosofi. Det kan han også roligt, for han skal bare arbejde loyalt for og i Den europæiske Union, så går det hele af sig selv – med afskaffelse af velfærd, beskæring af den offentlige

sektor til foreløbige minimalstandarder, som kun undergås af det store forbillede *over there*. Der er stadig noget at arbejde for: Nye privatiseringer af alle mulige funktioner, så der kan slås mere profit på ringere kvalitet.

Det er ikke kun i Danmark, at der er store velfærdsbevægelser og kampe om den offentlige sektor. Overalt i Unionen er billedet det samme, for minimalstaten er unionspolitik. I Tyskland, Frankrig, UK og mange andre lande er store arbejdskampe i gang eller på vej, fordi de offentligt ansatte overalt er sakket voldsomt bagud i forhold til de private lønninger og kvaliteten i den offentlige sektor er blevet konsekvent og systematisk forringet

Under Fogh har antallet af spindoktorer sat nye rekorder, ligesom antallet af smagsdommere, regler, anordninger, direktiver og andre bureaukratiske kontrolforanstaltninger. Direktørlønningerne er højere end nogensinde før, lønforskellene er større i det 21 århundrede end på noget tidspunkt i det foregående. Og tendensen er den samme, overalt: Ringere løn, ringere offentlig sektor. Den forsinkede finanslov for 2008

taler sit tydelige sprog. Den står på nedskæringer, ikke kvalitetsforbedringer, trods propagandaen om det modsatte.

Det er nu, der skal kæmpes. Skal de nyliberale angreb på den offentlige sektor, på resterne af velfærden, standses, så er det nu. Situationen har aldrig været bedre for et sådant slag: Kernetropperne i den nedslidte offentlige sektor er parat til kamp for stærke lønloft og kvalitetsforbedringer. Et stort flertal i befolkningen vil støtte dem. Og de økonomiske konjunkturer er stadig til kamp: Den økonomiske krise er endnu ikke slået igennem; arbejdsløsheden er mindre end den har været i årtier.

Man får ikke en bedre chance for at vinde. Til gengæld er Fogh og Co. også parat til kampen. De vil ikke fravige velfærdsslagtingen, krigs- og unionskursen; og når det kommer til stykket, vil de EU-glade 'oppositionspartier' heller ikke gøre noget for at støtte de offentligt ansatte og en bedre offentlig sektor.

Det er de mange mod de herskende og deres politik.

Det er nu, der skal handles!

Redaktionen 11. marts 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.03.08

SF på den gale banehalvdel

De seneste år er SF gået stærk frem og har fået mange nye medlemmer som udtryk for et generelt stigende politisk engagement, ikke mindst blandt unge og offentlige ansatte. En ny meningsmåling har for første gang givet flere stemmer til SF end socialdemokraterne, nemlig hhv. 20.9 og 20.2 pct. Venstre skulle som det største parti stå til 24,6 pct.

SFs markante fremgang er først og fremmest sket på bekostning af den øvrige opposition, socialdemokraterne, de radikale og også Enhedslisten. Hvor stabilt det er, vil vi få se. Det afhænger ikke mindst af SF selv og om dets handlinger er ligeså markante som formandens ord.

Vi kan stadig huske, at det for fire år siden var Marianne Jelved, der næsten ikke kunne få armene ned af begejstring for et historisk godt valgresultat. Siden måtte hun gå af i utide og se mandattallet halveret ved næste valg.

Men SF-fremgangen har sine egne særtræk og kan derfor ikke bare lade sig analysere ud fra formandens medietæske. Den er først og fremmest udtryk for en venstredrejning blandt unge, der er blevet mere bevidste. De har ikke taget SF som det første og bedste parti, men har sympati for dets tilsyneladende modstand mod dansk krigsdeltagelse, for dets udtalte støtte til velfærd, en forbedret offentlig sektor og ikke mindst til de uddannelsessøgende og deres krav. Men de er også havnet hos SF i manglen på åbenlyse alternativer på venstrefløjen, og ikke mindst Enhedslistens åbenlyse svagheder.

Socialdemokraterne er i de seneste meningsmålinger gået omkring 16 % tilbage i forhold til valgresultatet, mens SF er vokset 45%. Den samlede opposition er til gengæld kun vundet beskedent frem og kan stadig ikke mønstre et flertal.

En del af målingstyranniet er naturligvis uvidenskabeligt plat, og kan knap bruges til bestemmelse af placering på faktorindekset. Sidste år stod Ny Alliance for de 'dramatiske' målinger, og en del af dette cirkus har i

øjeblikket fundet sig til rette hos Villy Søvndal. Eksperterne er inde i varmen igen og synes at mene, at det mest spændende er, hvordan de andre i oppositionen har det med SF. Hvad med Søvndal som statsminister? Kan de radikale leve med det? Mon socialdemokraterne er sure, fordi de giver flest stemmer til fremgangen? Spindoktorerne, hvoraf mange lønnes af Fogh, har travlt med at spekulere i modsætninger i oppositionen. Hvis de ikke findes, skal de nok blive skabt. Og når man causerer om de magtesløse, går magtens mænd fri for granskning og kritik.

Under den nye Muhammed-krise, der ovenpå genoptrykkene af tegningerne i de fleste danske aviser igen er international med boykot af danske varer, afbrænding af flag og Fogh-dukker og vrede demonstranter, har Søvndal skiftet holdning. Nu er Jyllands Postens provokation ok og en frontlinje for demokratiet. Hån og spot kaldes 'de nødvendige tegninger' og bliver fejlagtigt gjort til en sag mellem det 'gode' demokrati og de 'onde' religiøse fanatikere, selvom det står klokkeklart, at tegningerne bruges i sammenhæng med doktrinen om civilisationernes sammenstød som et generelt angreb på islam og muslimer.

Alle er naturligvis med på bølgen, når det handler om SF-formandens sure opstød mod religiøse.

Den virkelige politiske dagsorden

handler ikke om Villy Søvndal, eller om SF har fået en god meningsmåling. Men kendte ansigter som Naser Khader og Villy Søvndal bruges og lader sig bruge, mens regeringen vedtager finanslove, og overenskomsterne står i sidste fase.

Det er kun en lille daglig ledelse i partiet, der har tegnet de seneste ugers konstante udmeldinger i pressen på spørgsmålet om religion og ytringsfrihed.

Søvndal har ifølge ham selv haft travlt med at fortælle om demokratiets overlegenhed:

- Vi er nu for alvor der, hvor skillelinjen mellem mennesker der vil demokrati, frihedsrettigheder og et fredeligt liv i Danmark må tage afstand og distancere sig fra dem, der vil et religiøst diktatur uden frihedsrettigheder for individet. Anerkend demokratiets historiske overlegenhed, anerkend kvinders myndighed og ligestilling, anerkend fornuft og viden som grundlag for at møde andre mennesker. Så skal det nok gå alt sammen.

Søvndal bebuder en stor 'march mod fanatikere' til sommer. Det ville i så fald være første gang, SF arrangerer en massedemonstration. Og så er formålet at splitte, ikke at fremme kampen mod krig, for velfærd og reelt demokrati. Det er ikke det rigtige initiativ, og har derfor vakt begejstring og misundelse hos Dansk Folkeparti.

SFs formandens tallerkendans er modtaget med begejstring af de borgerlige og socialdemokraterne, og med nogen misnøje i partiet. Det er næppe helt ude i hampen, hvis nogen skulle få den konspiratoriske tanke, at den positive omtale i den borgerlige presse og efterfølgende selvsving i meningsmålingerne skal ses i sammenhæng med den overordnede politiske dagsorden: at give folk fra Mellemøsten skylden for alt muligt. Der bliver simpelthen ikke plads i medierne til andre synspunkter.

Men så længe der er medvind i meningsmålingerne, er der ingen, der tør sige noget.

Spræng regeringens lønramme – Stem nej!

Forbered storkonflikten – Stem nej-kampagnerne må udvikles nu!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Allerede inden påske går urafstemningen i gang for de områder, hvor der er sagt ja til regeringens smalle samlede lønramme på 12,8 % over tre år. Det omfatter de statsansatte og et mindretal af de kommunalt og regionalt ansatte. Social- og sundhedsassistenter, pædagogerne og Sundhedskartellet's organisationer med sygeplejersker og jordemødre m.v. har sagt klart nej og er holdt udenfor.

Hos pædagogerne blev deres forhandlere klart underkendt af et flertal i hovedbestyrelsen, som mente, forliget var alt for ringe.

Ser vi på den faglige aktivitet, der har været blandt social- og sundhedsassi-

stenter, pædagoger og sygeplejersker, er deres klare nej til overhovedet at stemme om det foreliggende forlig helt forventeligt. Der skal meget mere på bordet. Kampviljen er der, og opbakningen i befolkningen er der.

Det er nu, den nedslidte offentlige sektor og de lavestlønnede her skal have et særligt løft.

Lønrammen, som nogle forhandlere forsøger at lokke deres medlemmer til at acceptere, er et beløb, som kan variere for den enkelte. Der er heri indlagt diverse tillæg i form af ”kompetenceudvikling”, pension, seniorordninger, TR-tillæg m.v. Det er en overenskomst, hvor lønnen reguleres procentvis, og

som betyder, at de højest lønnede får mest og de lavest lønnede mindst.

Nogle påstår, der ikke har været bedre forhandlingsresultater nogensinde! De offentligt ansatte må stå sammen i kampen, hvis den offentlige sektor skal have en chance.

De vanvittige prisstigninger, ikke mindst på fødevarer, gennem det sidste halve eller hele år udgør i sig selv en trussel mod reallønnen mange år frem. Det er tvivlsomt, om regeringens lønramme sikrer reallønnen, for slet ikke at tale om dækning af efterslæbet.

Hvad der skal tages stilling til, er også en overenskomst, der ikke betyder lavere arbejdstid, men tværtimod længere arbejdstid. Den fleksible arbejdstid kan ifølge den nu gå op til 42 timer om ugen uden overarbejdsbetaling!

Alle offentligt ansatte har interesse i, at de indgåede OK-forlig bliver væltet.

Det gælder både de direkte berørte samt brugerne af hele det offentlige system i Danmark. Der er i befolkningen massiv støtte til storkonflikt. Et nej vil være en vigtig støtte til social- og sundhedspersonalets, sygeplejerskers og pædagogers afvisning og kamp. En fælles kamp imod en regering, som ønsker det offentlige hen, hvor peberet gror.

Spræng lønrammen!

- **Stem nej**
- **Markante lønstigninger!**
- **Afvis regeringsindgreb!**
- **Forsvar velfærden, og bekæmp privatisering og nedbrydning af det offentlige system!**
- **Sammen er vi stærke!**

Det er nu, alle de faglige netværk bør aktiveres, på arbejdspladser, på tværs af fag og på by- og områdeplan!

Elever mod finansloven 4. marts 2008

Over hele landet besatte elever, især på gymnasierne, deres undervisningssteder den 4. marts og gik i protestdemonstrationer mod nedskæringerne på finansloven.

Selvom nogle besparelser er trukket tilbage, betyder finansloven stadig voldsomme nedskæringer på gymnasier og andre uddannelser.

Et eksempel er landets otte professionshøjskoler. De skal stadig spare fem pct. Det svarer til omkring 185 mio. kr. og vil betyde massive forrin-

gelser for de studerendes hverdag og det faglige niveau. Fyring af undervisere, færre timer og ringere undervisning vil blive konsekvensen.

- *Regeringen må forklare, hvordan det hænger sammen, at den på den ene side påstår, at den vil prioritere og opgradere de velfærdsorienterede uddannelser, og samtidig tvinger massive besparelser ned over os, siger Julie Manley Vorsaa, formand for Pædagogstuderens LandsSammenlutning*

Kvindernes internationale kampdag i København:

Ligeløn NU og stop for sexhandel

Det var en 8. marts i København, som strittede i alle retninger. Fra kamp mod den globale kvindehandel til kampen for ligeløn NU

Mange tusinde kvinder deltog i København i markeringen af kvindernes internationale kampdag i et utal af arrangementer, oftest ukoordinerede og uden indbyrdes sammenhæng. Der var demonstrationer, seminarer og konferencer, film, fester og powerbrunch.

Tre 8. marts-demoer

Tre demoer drog gennem de københavnske gader under vidt forskellige paroler.

'8. marts-initiativet', en hel stribe organisationer især fra den parlamentariske venstrefløj, fra Socialdemokraterne til Enhedslisten, og organisationer fra Dansk Kvindesamfund over Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed og Demos til Kristendemokratisk Ungdom, havde sluttet sig sammen til 'fejring' af 8. marts under temaet 'Prostitution og kvindehandel' (som det hed i annonceringen). Under parolen 'Forbyd sexkøb nu' gik ca. tusind i demonstration fra Rådhuspladsen til Christianshavns Torv.

I tilknytning til dette initiativ er der oprettet en hjemmeside www.tgstillingmand.dk, der samler netunderskrifter mod sexhandel fra mænd.

Godt 500 især unge kvinder deltog i en demo om eftermiddagen fra Nørrebrohallen under overskriften 'Feminists Unite – this is an international libera-

tion fight' under kampråb som "Ingen sexister i vores gader!", "Modstand mod stat og kapital – kampen for befrielse er international!", "Bekæmp sexismen her og nu!", "Krig mod krig, kamp mod stat, imperialisme og patriarkat!"

Blandt de mange taler undervejs var der bl.a. en aktivist fra gruppen KRAN, der sagde:

- I den offentlige debat snakker den ene politiker efter den anden om, hvor synd det er for de kvindelige migranter, der er nødsaget til at være sexarbejdere. Samtidigt har størstedelen af folketingsalliancen øget presset for arbejdsmigration ved at stemme for en øget grænsekontrol og en stram udlændingepolitik i hele EU. En politik, som netop medvirker til at styrke det illegale sexmarked.

Den tredje demonstration på kvindedagen i København var et fakkelloptog – Tænd en fakkelt for ligeløn, arrangeret af FOA's sosu-afdeling – fra Godthåbsvej på Frederiksberg til Staunings Plads. Den forholdt sig direkte til de nuværende OK-forhandlinger for de offentligt ansatte og lagde op til et klart nej og storkonflikt, såfremt der ikke sker et væsentligt gennembrud i forhold til den rigide procentramme, staten med Lars Løkke Rasmussen i spidsen har fastlagt.

Konferencen Ligeløn NU!

Det var også 'Ligeløn NU', som stod i centrum for en konference indkaldt af Ligeløn NU-initiativet, en kreds af unge fra uddannelsesorganisationerne og fagbevægelsen. Den fandt sted hos Dansk Elforbund i Nordvest. Hensigten er at understøtte de igangværende OK-forhandlinger og forberede en evt. konflikt.

Som det hed i indkaldelsen:

"I Danmark har vi en ligelønslov, der formelt giver kvinder og mænd lige løn. Men realiteten på arbejdsmarkedet er, at mænd tjener op imod 19 % mere end kvinder. Det skyldes, at mænd ofte er i bedre betalte job og har flere lederstillinger. Generelt er kvinder typisk ansat i dårligt betalte job i den offentlige sektor. Staten lever derfor ikke op til sin egen lov ved ikke at give kvinderne i den offentlige sektor mere i løn. Ligeløn løses ikke med en lov. Det løses ved politisk handling, hvor de lavtlønnede fag får en højere løn. Da de laveste lønnede job er i det offentlige, kræver det derfor en opprioritering af den offentlige sektor."

Omkring hundrede deltog i konferencen. Blandt talere og oplægsholdere var Julie Manley, forkvinde i PLS, den tidligere forkvinde for de sygeplejestuderende Signe Hagel Andersen, Majbrit Berlau, forkvinde for socialrådgiverne Region Øst, Ole Donbæk fra 3F Kastrup og lektor Karen Sjørup, tidligere leder af det af Fogh-regeringen nedlagte Videnscenter for Ligestilling. En pædagogstuderende fra Århus fortalte om erfaringerne fra forældrenes og pædagogernes aktioner i forbindelse med den massive kamp om de kommunale budgetter i 2007, mens Dorte Grenaa, ergoterapeut og formand for Arbejderpartiet Kommunisterne, gjorde status over kampviljen på gulvet.

Oplæggene fulgtes op af gruppedebat og et plenum, hvor det besluttedes at fortsætte initiativet og bl.a. indkalde til en større anlagt opfølgingskonference i april måned – og i mellemtiden forberede både en Stem Nej-kampagne og solidaritet med de allerede varslede konflikter.

Panelet ved konferencen Ligeløn NU - Karen Sjørup taler

8. marts 2008:

Nul-tolerance over for uligeløn og lavtløn

Dorte Grenaas indlæg på konferencen Ligeløn NU 8. marts 2008 hos Dansk Elforbund i Tikøbgade i Københavns Nordvestkvarter

Vi har her i dag hørt en del om den aktuelle situation omkring ligelønnens mere end trange kår, og hvor overenskomstkampen står lige nu. Det spændende ved dette ligelønsarrangement er, at vi bagefter skal diskutere: Hvad gør vi så ved det? Hvordan kan det omsættes til handling og ikke bare varm luft?

70 % af sosu-assistenten og hjælpere er indstillet på at strejke, fremhævede Ugebrevet A4 forleden dag. Det er også det, jeg oplever – siden strejkerne sidste sommer. Stemningen her i København og rundt om i landet er, at man er parat til at gå i strejke: For betydelige lønforhøjelser og ligeløn, for anerkendelse af indsats i stedet for stigende kontrol og arbejdspress, og for retten til at yde en ordentlig faglig og menneskelig indsats på sit job. Nu er det nok.

De forhandlingsresultater, der ligger nu i KTO- forliget, og det, som FOA's top har meldt ud, at de går efter, rækker ingen steder. Lønmæssigt står vi ikke bare med et lønefterslæb, der vil noget, en absurd uligeløn for kvinder, men ikke mindst en ekstremt lav løn.

En uligeløn og lav løn med konsekvenser i hverdagen her og nu, og når vi en dag skal på lavtlønspension. Allerede som teenagere er kvinder bagud med pensionsopsparringen, viser undersøgelser.

Samtidig er de mest belastende job, både fysisk og følelsesmæssigt, de lavtlønnede kvindejob.

Egentlig er det jo tankevækkende: Hvis vi ser vores løn som betaling for den vare, vi sælger, nemlig vores arbejdskraft, så er arbejdet med mennesker – omsorgen, plejen, at yde noget for, at mennesker kan udvikle sig til skabende, handlende mennesker, alt det, der hand-

ler om menneskeværd, handler om livet – en vare, der sættes og betales så lavt i vores samfund i dag.

Og så kan de tale om kvalitetsreformer og velfærdsreform og fanden og hans pumpestok. På gulvet opfattes disse signaler helt klart. Det er en hån, en provokation, en nedbrydning af det offentlige sundheds- og sociale system, der er tilbage. Nedbrydningen af den offentlige sektor kaldes også for regeringens hemmelige *amerikanerplaner*. De offentligt ansatte oplever hver dag konsekvenserne: Nedbrydningen skal tjene fremme af privatisering.

Fogh-regeringen og finansminister Lars Løkke taler så meget om *nul-tolerance-politik* over for landets borgere. Er det ikke på tide, vi gør det samme over for dem? En nul-tolerance-politik over for uligeløn og lavtløn.

Regeringen må udvide lønrammen på 12,8 % til det dobbelte eller tredobbelte, hvis kravene skal opfyldes. Hvis de ikke vil opfylde vores krav, må det have en *konsekvens* (et andet af tidens kodeord): Fogh-regeringen må gå.

Der må også føres en nul-tolerance-politik over for vores topforhandlere i fagbevægelsen. De er allerede på mere end slingrekurs, de har holdt brandudsalg på trods af medlemmernes krav og vilje til at kæmpe dem igennem.

Med ordvalget fra før – det må føre til konsekvens og handling. En bevægelse for ligeløn og OK-krav må opbygges nedefra som netværk på tværs af faggrænser og ikke overlades til fagtoppen.

I Danmark blev kravet om ligeløn

rejist som strejkekrav allerede så tidligt som i 1875! For 125 år siden plus otte. Der har været tid nok!

I nyere tid kom de første ligelønsstrejker i starten af 70'erne. Vi kan ikke vente 40 år til med deres "genopbygningsstrategi". Også selvom de nu rasler med fyringstrusler som i dag i Hjørring med fyring af 50 sosu'er pga. besparelser. Det er selvfølgelig en arbejdsgivertrussel mod hele OK-bevægelsen.

Hvad tror I, det koster at være i krig – i Irak, i Afghanistan – ud over det forbryderiske i at føre dem? Hvorfor er der aldrig nogen, der taler om det? Parolen "Invest i liv og omsorg – ikke i krig" er stadig aktuel. Hvad koster byrokratiet ikke, hele kontroltyranniet, alle konsulenter, eksperter? For slet ikke at tale om cheferne?

For et år siden blev Ungdomshuset på Jagtvej 69 jævnet med jorden af den hellige treenighed – statsmagtens kamppoliti, hærens anti-terrorkorps, Fogh-regeringen, BR-Ritt og den sorte Faderkirke-Ruth. Jagtvej 69, hvor også arbejderkvindernes internationale kampdag 8. marts blev indstiftet i 1910 af den legendariske Clara Zetkin.

Men hverken de unges drømme og kampe eller kvindernes kamp for et værdigt liv og ligeløn kan de jævne med jorden. Vi vil have ligeløn nu – og værdige arbejdsforhold, så vi kan holde vores arbejde ud, holde til at blive.

Nul tolerance over for, at vi behandles som andenrangs mennesker!

Fortsat god 8. marts!

FOA klar til at kamp

Den 8. marts var kvindernes internationale kampdag, og FOA demonstrerede i København

- Det går slet ikke fremad for ligestillingen for alle de kvindesag, som FOA repræsenterer, faktisk går det rigtig skidt, siger Nanna Højlund, der er forbundssekretær for FOA. Når det går skidt, er det godt at have venner. I efteråret, da der ikke havde været valg endnu, var masser af politikere ved at falde over hinandens ben for at gøre noget ved, at kvinderne på det offentlige arbejdsmarked tjener langt mindre end mændene på det private, selvom de har lige lang uddannelse.

- Næsten alle politikere havde fokus på at løse problemet og ville være med til at give mandeløn til kvindesag. Nu har vi så den 8. marts, fire måneder efter valget, og FOA er på vej i konflikt for at få den ligeløn, som vi har hørt både Pia, Villy og Helle snakke om i valgkampen, men som de efter en tur hos finansministeren pludselig glemte alt om, siger en skuffet Nanna Højlund.

Alene med ryggen mod muren

Men bliver det ikke svært at få kravene igennem i en konflikt?

- Nogen vil måske sige, at vi står

alene med ryggen mod muren i vores konflikt. Men hvornår har ligeløns-kamp ikke haft ryggen mod muren? Hvornår har vi fået noget, vi ikke selv har måttet kæmpe os til? spørger Nanna Højlund.

En undersøgelse i sidste uge i A4 viser, at under halvdelen af de danske mænd synes, at der er et ligestillings-problem på arbejdsmarkedet. Blandt kvinderne synes mere end tre ud af fire, at vi har et ligestillingsproblem på arbejdsmarkedet.

- Det er vel et meget godt billede på, hvad det er for et problem, som vi slås med. Vi har et samfund, hvor der er ulighed mellem mænd og kvinder. Det er blandt andet en ulighed, der betyder, at mange kvinder kun tjener 81 kroner, hver gang en mand med tilsvarende uddannelse tjener 100. Et problem, som både er kvinders rent økonomisk, og som åbenbart også mest er kvindernes rent holdningsmæssigt, siger Nanna Højlund og fortsætter:

- Da der var valg, var det velfærd og kvindestemmer, der var i fokus, nu er det overenskomst-tid, og så har piben fået en anden lyd. Nu må vi slås alene for vores rettigheder og for den løn og anerkendelse, som vi fortjener.

Udvider konflikten

FOA har nu udtaget yderligere 12.000 medlemmer til at deltage i en kommende konflikt for at få en ny overenskomst. Dermed udvider forbundet antallet af medlemmer i konflikt fra cirka 23.000 til cirka 35.000.

Udvidelsen omfatter cirka 6.000 medlemmer inden for social- og sundhedssektoren og cirka 6.000 kommunale dagplejere. En strejke kan træde i kraft den 10. april. De medlemmer, der blev sendt strejkevarsel for i februar, kan konflikte fra 1. april med mindre forligsmanden udsætter.

FOA-formand Dennis Kristensen mener, at arbejdsgiverne forregner sig voldsomt, hvis de antager at Forligsinstitutionen blot vil skrive af efter alle-rede indgåede aftaler.

- Der eksisterer i dag intet gennem-brud. Det er et klart flertal af lønmod-tagere - både i kommunerne og i regionerne - der endnu ikke har en aftale om fornyelse af overenskomsterne, når man regner medlemmerne af FOA, BUPL og Sundhedskartellet sammen. Hverken KL eller Danske Regioner kan henvise til, at de aftaler, der er indgået, er repræsentative eller endsige udgør noget flertal. I Forligsinstitutionen er det kotume, at de mindre områder retter ind efter de store områder eller flertallet. Men denne situation eksisterer ikke denne gang, siger Dennis Kristensen.

Pædagoger på gaden for bedre løn

Hovedstadens pædagoger gik på gaden for bedre løn på kvindernes internationale kampdag.

Med uddeling af påskeliljer og løbesedler gik pædagogerne i København, Frederiksberg, Tårnby og Dragør kommuner i byen med kravet om højere løn. Kravet er, at pædagogernes løn skal blomstre.

Pædagogernes fagforening, BUPL, har sagt nej til det overenskomstforlig som KTO og KL forhandlede hjem. Udsigten til konflikt og lukkede daginstitutioner er derfor rykket meget nærmere.

Formand for BUPL Hovedstaden, Henriette Brockdorff, udtaler:

- Pædagoger har et kæmpe løn-feterslæb. Hvis man sammenligner pædagoger med andre grupper med tilsvarende uddannelse, så ligger vores løn lavere. Pædagoger får kun syv procent mere end ufaglærte. Det er helt uholdbart.

- Samtidig er der en ligestillings-problematik i vores løn. Pædagoger er en typisk kvindegruppe, og vi ligger sammen med andre offentligt ansatte kvinder i bund, når vi kigger på løn, slutter Henriette Brockdorff.

Bred opbakning til storkonflikt

67 procent af danskerne bakker de offentlig ansatte op, hvis de går i konflikt for at få mere i løn, viser en ny Gallup-undersøgelse. Samtidig med at lønforhandlingerne i den offentlige sektor spidser til, melder to ud af tre danskere nu fuld sympati for en storkonflikt, hvis forhandlingerne ikke giver et tilfredsstillende resultat.

- Det er altafgørende, at folk synes, det er en retfærdig sag, vi kæmper for. En strejke er sidste udvej, men vi ved jo godt, at den rammer befolkningen, selvom vi slet ikke ønsker at genere dem, vi leverer ydelser til, udtaler Dennis Kristensen, formand for FOA.

20.000 østarbejdere på byggeriets B-hold

Af de omkring 20.000 østarbejdere, der i dag arbejder på danske byggepladser, er kun tre procent organiseret i en dansk fagforening, viser en ny undersøgelse. Byggebranchen har fået sit eget B-hold, som med tiden kan trække hele branchen ned. Østarbejderne får i gennemsnit 22 kroner mindre i timen end danske arbejdere, selvom de er ansat i samme firma. Det er ikke svært at forestille sig, hvilken løntrykkende rolle de vil spille i en kommende tid med økonomisk krise og begyndende nedgang i byggeriet. Allerede nu begynder danske bygningsarbejdere at gå arbejdsløse. Arbejdsgivernes og Fogh-regeringens krav om flere østarbejdere også i den kommende tid, deres "mangel på arbejdskraft", dækker over interessen i etablering af et endnu større B-hold, helst uorganiseret og til discountløn.

Kristelige frisører smider håndklædet i ringen

De to omstridte frisørkæder *Stender* og *Hos Peter* har meldt sig ud af Kristelig Arbejdsgiverforening (KA). Hermed har de i første omgang afværget en storkonflikt mod alle kristelige arbejdsgivere. Men såfremt Arbejdsretten ikke stopper lockouten af ni ansatte, der stadig er medlemmer af Dansk Frisør- og Kosmetikerforbund, vil konflikten og sympatikonflikten mod de to kæder blive gennemført med krav om, at LO's overenskomst bliver opretholdt.

Urafstemninger og storkonflikt under udvikling

OK 2008 for det offentlige område er på vej ind i afgørende fase

De statsansatte samt 200.000 månedslønnede inden for kommuner og regioner skal i den kommende tid afgive deres stemme om de indgåede overenskomstforlig. Vil de acceptere regeringens smalle lønramme på 12,8 % over 3 år, eller vil de som sosu-assistent, pædagoger og sygeplejersker holde fast i, at lønrammen må sprænges, og at der må markante lønstigninger til?

Stem Nej - massivt

Det er ikke tilstrækkeligt blot at et flertal siger Nej. Der skal også være en stemmeprocent på 40 for at et forligsforslag kan nedstemmes, en ordning, som skal tilgodese topforhandlernes forlig og besværliggøre medlemmernes afvisning. Derfor er det ekstra vigtigt at

alle, der er indstillet på at sige Nej og går ind for en solidarisk storkonflikt, afgiver deres stemme.

Urafstemningens samlede resultat for de forskellige faggrupper vil blive offentliggjort 14. april.

En række forskellige Stem Nej-aktiviteter er sat i gang for at sikre et nej til de allerede indgåede aftaler. Der er også tværfaglige initiativer i gang, der ønsker at klargøre den fælles betydning af et Nej for hele den offentlige sektor.

Storkonflikt på sundhedsområdet

De ansatte indenfor FOA, BUPL og Sundhedskartellet kræver markante lønstigninger. Vi har allerede længe set strejkende og aktionerende sosu-assistent og pædagoger. Sygeplejerskerne har også vist deres vilje til kamp. Sidst, men ikke mindst: De offentlige ansattes krav om mere i løn og flere hænder nyder bred opbakning blandt den danske befolkning.

LFS: Ja til markante lønstigninger

500 tillidsrepræsentanter fra det socialpædagogiske område, fra dagplejen og fra daginstitutionsoverenskomsten er samlet til møde i Nørrebrohallen den 5. marts 08, udtaler:

- JA TIL MARKANTE LØNSTIGNINGER
- JA TIL SOLIDARITET
- NEJ TIL EN OMVENDT ROBIN HOOD

I efteråret fremsatte vi krav om markante lønstigninger til alle offentligt ansatte. Det mente vi dengang, og det mener vi stadig!

Vores forbund FOA, Fag og Arbejde, og vores fagforening LFS har sagt nej tak til arbejdsgivernes tilbud om en samlet ramme på 12,8 pct. Vi står 100 pct. bag at afvise dette tilbud.

Det gør vi, fordi 12,8 pct. langt fra indfrier

vores krav om markante lønstigninger.

Det gør vi, fordi det lønefterslæb, som de kommunalt ansatte har på 1,5 pct., et efterslæb som er påvist og erkendt også af arbejdsgiverne, aldrig blev en del af forhandlingerne.

Og det gør vi, fordi der i arbejdsgivernes "tilbud" reelt slet ikke var 12,8 pct. til alle. I dette tilbud opereres der nemlig med en fælles kasse, som alle faggrupper skulle indbetale til, men som ikke alle skulle have penge tilbage fra. Hvilke faggrupper der skulle have, og hvilke der ikke skulle have, var kun arbejdsgivernes beslutning. De enkelte organisationer og organisationerne i fællesskab blev med andre ord af arbejdsgiverne afkrævet en accept af, at kun arbejdsgiverne suverænt bestemte over denne fælles pengekasse, skønt alle havde bidraget til den.

Dermed har de organisationer, der på nuværende tidspunkt har indgået forlig med arbejdsgiverne, accepteret og skre-

Strejkevarslet for sosu-assistenten, pædagogerne og sygeplejersker er fra den 1. april, hvis der ikke inden da er sket noget. Det er her, forligsinstitutionen kommer ind, som en såkaldt neutral mæglingsinstans.

Et mere passende navn kunne være *forsøgs-institutionen for sikring af den bitre pille*. Forligsmand Mette Christensen er allerede gået i gang.

Øvelsen i Forligsen er klar: Den handler om, hvorvidt det er muligt via nogle kosmetiske ændringer og minijusteringer på det tilbudte forlig at få arbejdernes forhandlere til at acceptere deres arbejdsgivers generelle lønramme.

Men åbner regeringen ikke for penge-kassen peger tingene peger frem mod konflikt på området senest 1. maj.

hpjv

vet under på, at de allerdårligst lønnede grupper på det offentlige arbejdsmarked (fx døgmedhjælper, omsorgsmedhjælper, pædagogmedhjælper på daginstitutionerne, dagplejere, ansatte på legepladser m.fl.) blev nogle af de grupper, der skulle "betale" og altså få mindre end 12,8 pct., for at andre grupper kunne få de fulde 12,8 pct.

Dermed har Robin Hoods budskab, "Tag fra de rige, og giv til de fattige", fået en helt ny betydning i overenskomstforhandlingerne. Dette må kaldes en omvendt Robin Hood, og den form for manglende solidaritet og sammenhold er en skændsel!

Vi opfordrer alle medlemmer af de forskellige fagforbund inden for det offentlige område til at afvise rammen på 12,8 pct., til at afvise arbejdsgivernes omvendte Robin Hood og til at stå sammen om markante lønstigninger til alle.

Tillidsrepræsentanterne i LFS tror stadig på solidaritet og sammenhold, og vi er parate til at kæmpe for vores krav!

Kryb i ly

Nogle af de ældre pædagoger i børnehaven *Kryb-i-ly* havde snakket lidt om, hvor stor en forskel der er på nutidens unge og deres egen generations opfattelse af politiets rolle. Det kunne være gavnligt, om institutionens børn fik et andet syn på politiet end det omdømme, som politiet i det københavnske Nordvestkvarter havde pådraget sig. Der blev taget aktion på sagen. "Tumle-stuen" skulle på besøg på Bellahøj politistation.

Dagen oprandt, og de blev vist ind i et rum med lyse farver. Betjent Stockfleth trådte ind i rummet. Han var høj og ikklædt sin uniform, som tydeligt vakte opmærksomhed. Drengenes øjne fulgte besætningen af de polerede knapper, men var ellers specielt betaget af kasketten, som myndigt forhøjede Stockfleth med små ti centimeter. Det klæde i fingrene på dem, da den blev skilt fra det korte hår og lagt på bordet ved siden af.

Betjent Stockfleth var lidt oppe i alderen, hvilket blandt andet de grånende tindinger afslørede. Han var med sikkerhed skønsomt udvalgt af korpset til disse opgaver, hvor det krævede en rar, behagelig og frem for alt tillidsvækkende fremtoning. Han behøvede afgjort ikke at frygte, at elementer fra uro-patruljen skulle true ham på sin funktion.

Hans ankomst var timet og tilrettelagt, så børnene efter indtagelse af fast og flydende føde var faldet rimeligt til ro. Den sidste uro fik hans myndige udseende bugt med. Nu skulle han bestå prøven: at sælge politiet med charme, så børnene kunne gå derfra med en opfattelse af, at de fremover ville være i trygge hænder, når de kom i kontakt med politiet:

- *Politiet er jo til for at hjælpe. Det er vores opgave at sørge for, at bilerne kører ordentligt, så der ikke er nogen, der kommer til skade i trafikken – heller ikke børn.*

Således blev den pædagogiske skurebørste taget i brug i nogle minutter, indtil Maria afbrød ham:

- *Min mor kan ikke li' politiet.*

Betjent Stockfleth gik i stå. Det var ganske vist ikke en uvant kommentar for ham, men han var ikke klædt på til, at denne aldersgruppe med brask og bram og uden dikkedarer fremsatte så direkte udsagn. Børnene gør sig jo heller ikke den umage at argumentere for udsagnet, hvilket ellers ville have givet ham et pusterum til lidt omtanke. Han var forceret til at svare og valgte det forkerte forsvar:

- *Næ, det er jo ikke alle, der bryder sig om politiet. Tyvene er meget utilfredse, når vi fanger dem.*

- *Min mor er ikke nogen tyv, afbrød Marie igen.*

Den var ikke til at stikke. Nu valgte han den rigtige – for politiet – metode. Han snakkede udenom, så børnene glemte diskussionen. Det skal være usagt, hvad Marie tænkte. Skurebørsten fortsatte omkring lov og orden, indtil Oscar afbrød:

- *Min farfar har fået klip i sit kørekort.*

Denne afbrydelse var mere behændig for betjent Stockfleth:

- *Vi er jo nødt til at opretholde loven, så dem, der overtræder loven, må jo bøde for det på forskellige*

måder. Sådan er det jo også for jer. Hvis I laver narrestreger og unoder, så får I jo skældud.

Det rystede ikke Oscar:

- *Han kører alligevel.*

Drengene lo, men betjent Stockfleth trak ikke det mindste på smilebåndet. Han var ligesom allerede en kende trætt af seancen. Han besluttede derfor fejlagtigt at skrue op for den "varme hane". Nu skulle der lidt represalier til, så de små kunne forstå alvoren:

- *Ved I, hvad det vil sige at blive anholdt?*

Børnene grundede lidt. Det var det første spørgsmål, de var blevet stillet. Pludselig skulle de tage stilling til noget konkret. Emil rakte pænt hånden op, som han havde lært i børnehaven, og Stockfleth rettede henvendelse til ham:

- *Jeg har fødselsdag på fredag.*

Reno

Skudt i hovedet

Det danske militær gennemgår i disse år en meget dyr modernisering og omstrukturering. Masser af penge er på vej til at forsvinde til krudt og kugler.

Det danske militær koster masser af penge. Den almindelige drift løber op næsten 20 mia., og dertil kommer et ekstrabeløb til dækning af krigsindsatsen. I øjeblikket koster det næsten 500 mio. om året at have soldater i Afghanistan, plus deres almindelige løn og udstyr.

Større nyindkøb koster ekstra og finansieres gennem vedtagelse af til lægsbevillingslove.

Skal det gøres op, hvad de egentlige omkostninger er, skal det medregnes, at flere tusinde mennesker intet samfundsnyttigt arbejde laver og altså skal brødfødes af andres arbejde, uden at de selv bidrager positivt.

Militærets virksomhed nasser, fylder og sviner, mens det i fuld udfoldelse er destruktion af liv og værdier.

Dødens købmænd

I februar 2007 modtog forsvaret den sidste af otte nye EH 101-redningshelikoptere fra det britiske firma AgustaWestland for tre milliarder kroner. Den samlede leverance på seks troppetransporthelikoptere og otte redningshelikoptere med en pris på over 200 mio. stykket er flere år forsinket. De første blev straks overdraget til Storbritannien selv. Danmark kom så at sige bag i køen og måtte indgå en aftale om bygning af seks nye til levering i 2009.

Til gengæld har det vist sig mere end vanskeligt for det danske militær at finde ud af at komme op og flyve i dem, de så faktisk har modtaget.

Samtidig med at der blev indkøbt helikoptere i dyre domme, omstrukturerede forsvaret en del af Flyvestation Karup til en samlet enhed med ansvar for at forberede udstyr og folk til krigsdeltagelse, samt den mere civile ende med

På rekrutteringsdagen for den danske flåde blev små børn i Århus inviteret om bord på korvetten Olfert Fischer, et af de danske bidrag til krigen mod Irak i 1990 og i 2003.

redningstjeneste og hjælp til politiet ved eftersøgning. Den nye enhed fik det danske navn *Helicopter Wing Karup*.

Karup er Danmarks største militære arbejdsplads med ca. 2.700 ansatte, hvoraf flest arbejder for Hærens Operative Kommando i en stor bunker bygget af tyskerne under anden verdenskrig.

I halvfemserne var selve flyvestationen under afvikling, men for hver opgave, der faldt væk, var der altid stærke kræfter parat til at flytte nye opgaver ud på heden. Redningshelikopterne havde tidligere base på Flyvestation Værløse, og forsvarets helikoptere havde base i Vandel ved Billund. Langtfra alle af de omkring 300 fastansatte tog imod det gode tilbud om at flytte med jobbet. Der mangler i øjeblikket 23 mekanikere ved redningseskadrillen.

Sammenblandingen af flytning og omstrukturering med indkøb af en helt nyudviklet flytype har resulteret i, at de absurd dyre helikoptere må bruge 70 % af tiden på jorden. I forbindelse med salget gav AgustaWestland tilbud på vedligeholdelse og garanti på at overholde aftalen om en flyvetid på 80 %. Det tilbud takkede det danske forsvar nej til.

Forløbet med de nye redningshelikoptere har givet masser af argumenter

til dem, der kræver, at de civile opgaver bliver fjernet fra militæret.

ODIN-projektet

Forsvaret har fra 1996 til 2006 brugt en milliard på udstyr og udvikling af et særligt computersystem, der skulle gøre det muligt for kommandocentralen at blive nede i deres bunker og få et ajourført situationsbillede af folk og materiel i skudlinjen.

'Når det ikke længere er nødvendigt at have det operative hovedkvarter liggende tæt på kampområdet, er det faktisk billigere at føre krig,' udtalte en glad chef til bladet Flyvevåbnet i 2004.

Dette gode forehavende startede som et samarbejde med A.P. Møller-koncernen, der stod for de første versioner. I 2006 blev Mærsk Data Defense solgt til det svenske våbenfirma Saab.

Samtidig med at hæren lavede deres eget danske system, begyndte de andre Nato-medlemmer også at udvikle tilsvarende systemer; hvert land gav opgaven til eget nationalt erhvervsliv.

Et andet system, Link-16, er blevet udviklet til F-16-jagerfly.

Selvom der har været arbejdet på en international standard, så har det dansk-svenske system ikke kunnet kommuni-

kere med de øvrige værnssystemer, og slet ikke med Nato-samarbejdspartnerne.

I begyndelsen af 2007 anbefalede forsvarsledelsen, at der blev brugt penge på at udvikle en udgave af systemet, der kunne bruges i det internationale samarbejde. Nu er kontrakten med Saab blevet opsagt, og projektet skrottet.

Computerworld har spurgt, hvorfor man sidste år troede nok på programmet til at betale 180 mio. til udvikling af en opgradering, der nu aldrig bliver leveret. Dertil svarer generalmajor fra Forsvarskommandoens koordinationsstab Per Ludvigsen:

'Jeg er ikke tekniker, så det ved jeg ikke. Men jeg kan konstatere, at der for et år siden blev sagt, at det ville blive kompatibelt. Men der er foretaget nogle tester, og det er objektivt, at det ikke er kompatibelt.'

JSF-skandale

Det har længe været planen, at det danske forsvar skal købe en ny type kampfly, og der er allerede brugt mange penge på det amerikanske projekt **Joint strike fighter**. De nye kampfly kan løbe op i en pris på over **150 mia. kroner over 30 år**, penge, der bliver sparet andre steder i de offentlige budgetter.

Forsvarsministeren lovede efter skandalen med de ubemandede overvågningsfly, *Tårnfalken*, at der ville blive rettet op på de fejl, som blev afdækket. Blandt andet var den gruppe, der stod for styringen af indkøb, alt for lille og uden den nødvendige uddannelse.

Det ubemandede fly kom aldrig til at virke og kostede flere hundrede mio. kr.

På trods af forsvarsministerens løfter er der intet sket for at rette op på uduelighed og inkompetence i den militære ledelse.

I sommeren 2007 fik de potentielle leverandører besked på, at den formelle udbudsrunde ikke ville blive fulgt på grund af tidspres. Det er en afvigelse fra den anbefalede praksis efter Tårnfalk-skandalen, hvor netop en grundig beskrivelse af, hvilke krav det forventedes, at et firma kunne leve op til, skulle udarbejdes, førend der kunne indhentes tilbud.

I baggrunden det danske støtteskib Absalon, der med et nyt radarsystem er særligt velegnet til kystnær krigsførelse.

Ifølge Ingeniøren bestod den oprindelige gruppe, der arbejdede med indkøbet af de nye fly, kun af fire personer. Gruppen er siden blevet nedlagt pga. af interne uenigheder, og sagen er overtaget af forsvarskommandoen.

Alle de fejl, som tidligere projekter har lidt under, fortsætter dermed i det største indkøbsprojekt til det danske flyvevåben siden F-16.

Det forventes, at folkettingen skal tage stilling til, hvilken flytype der skal vælges, og hvem der skal have de mange milliarder, i slutningen af 2008.

Umoral

Hæren beskriver gerne sig selv som helte, der gør en glørværdig indsats for fred og fremgang i de mere barbariske egne på kloden. De hjælper simpelthen folk med at komme til rette og lære den rette tro. I virkeligheden er den danske krigsindsats en simpel forbrydelse.

Krigene er modstrid med FN's charter, uforenelige med den danske grundlov og internationalt forpligtende aftaler, som Danmark har indgået.

Heltemyten klarer ikke mødet med virkeligheden: De unge rekrutter, der har dræbt et ukendt antal afghanere, irakere og nogle enkelte af deres egne, vil tabe alene af den grund, at de inderst inde ved, at besættelsen af Irak og Afghanistan ikke er en sag, der er værd at slå ihjel for eller selv dø for.

Merudgifter 2008

I alt 764 mio. kr. er sat af til dækning af forventede merudgifter i 2008 i forbindelse med forsvarets deltagelse i internationale operationer.

Merudgifterne er baseret på de for nærværende godkendte missioner i 2008, herunder udsendte militære styrkebidrag til NATO's operation i Kosovo (226,0 mio. kr.) og personel til NATO's hovedkvarter i Sarajevo i Bosnien-Hercegovina (en mio. kr.).

Hertil kommer et samlet dansk styrkebidrag til *International Security Allied Forces* (ISAF) i Afghanistan på i alt 475 mio. kr.

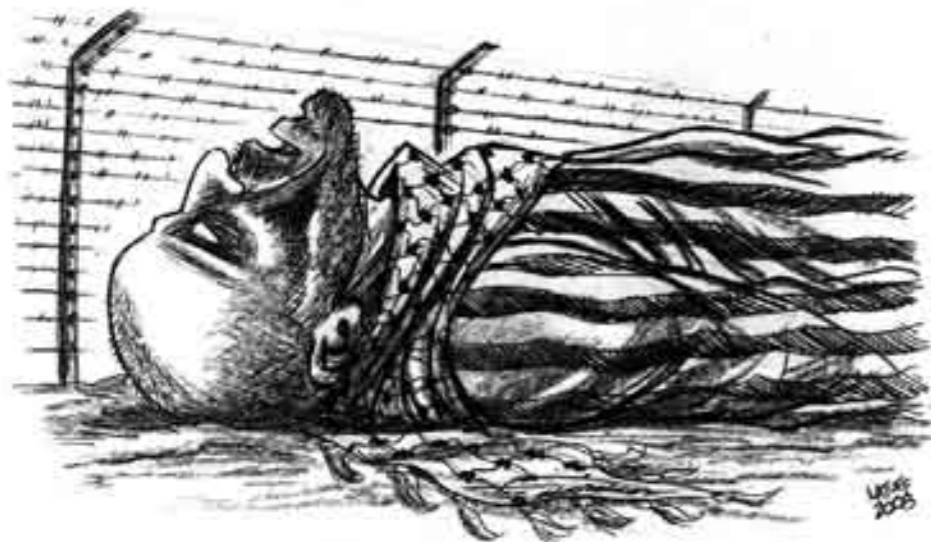
Der er merudgifter på i alt 34 mio. kr. til fortsat indsats i Irak, herunder bidrag til *NATO Training Mission*, den multinationale sikringsstyrkes militære træningsenhed, *Personelbeskyttelsesdetachment Bagdad* samt en terminalkommando.

Endvidere indgår merudgifter (2,3 mio. kr.) i forbindelse med udsendt personel til *US Central Command* (CENTCOM), Tampa, USA samt merudgifter (1,7 mio. kr.) til udsendt personel til *Task Force 150*.

Endelig indgår merudgifter ved forsvarets deltagelse med enkeltpersoner som observatører og stabspersonel til bl.a. FN's fredsbevarende operationer (24 mio. kr.).

Fordøm den israelske holocaust i Gaza

Billeder af Carlos Latuff

"Jeg vil bede alle der ser det om at sprede dette billede overalt.

Brug det på t-shirts, plakater, bannere.

Gengiv det i netaviser, dagblade, magasine, og gør det synligt overalt.

Tak - i alle lidende palæstinenserers navn"

Erklæring fra den brasilianske satiretegner Carlos Latuff

Det er nu tiden for verdensomspændende boykot af Israel

Af Omar Barghouti

Israel truer med et palæstinensisk holocaust og er i Gaza gået i gang med en kollektiv straffeaktion, fordi palæstinenserne på demokratisk vis har valgt Hamas til at repræsentere sig. Det er på tide, at der fra det internationale samfund siges kraftigt fra over for Israels krigsforbrydelser.

Fredag den 29. februar 2008 truede Israels viceforsvarsminister Matan Vilnai palæstinenserne i Gaza med et "holocaust", da han i den israelske hærs radio udtalte:

"Jo mere ilden fra Qassam-raketterne intensiveres og de når ud på længere afstande, vil [palæstinenserne] pådrage sig et større holocaust, fordi vi vil gøre brug af al vores styrke for at forsvare os selv".

Denne dato vil gå over i historien som begyndelsen på en ny fase i den koloniale konflikt mellem Israel og palæstinenserne, hvor en erfaren israelsk leder, tilmed en 'venstreorienteret', offentligt har afsløret de folkemorderiske planer, Israel overvejer at gøre brug af imod palæstinensere under dets militære besættelse, såfremt disse ikke ophører med at gå til modstand mod dets diktater. Det vil også være første gang siden 2. verdenskrig, at en stat uopholdeligt – og på live tv – har terroriseret en civilbefolkning med langsomme folkemorderiske handlinger, af lav intensitet, og hvor et ældre regeringsmedlem åbenlyst ophidser til "holocaust" i fuld skala, mens verden ser på i fuldstændig passivitet, eller med skadefryd, som det er tilfældet med førende vestlige ledere.

Ofre og gerningsmænd

Når en israelsk leder, i særdeleshed en jødisk, truer andre med holocaust, er

Hus i Gaza i ruiner efter israelsk bombardement

det en bedrøvelig historiens ironi. Er ofre for usigelige forbrydelser uvægerlig dømt til selv at begå rædselsfulde forbrydelser? Kan der gøres noget for at bryde denne ondskabsfulde cirkel, før den stat, der påberåber sig at repræsentere de fleste ofre for det nazistiske holocaust, selv begår et nyt holocaust?

Før vi behandler disse spørgsmål, må man spørge sig selv, om det ikke er en overdrivelse og aldeles uproduktivt at sammenligne Israels forbrydelser imod palæstinenserne, uanset hvor brutale og umenneskelige de kan være, med nazisternes folkemord.

Er enhver forbrydelse ikke enestående og værd at ofre opmærksomhed i sig selv som brud på menneskerettigheder og international lov, universelle moralske principper?

Svaret er ja: Hver eneste forbrydelse er særegen, og intet af, hvad Israel har gjort indtil dato, kommer bare antalsmæssigt tæt på nazisternes forbrydelser. Men når tidligere ofre, som er blevet gerningsmænd, åbent indrømmer, at det er deres hensigt er at gennemføre en unik forbrydelse, den, som de er bedst bekendt med, og de faktisk begår gentagne handlinger, som kvalitativt min-

der om denne forbrydelse i deres tøjeløse racisme og grufulde foragt for 'den andens' menneskeværd og værdighed, som er indbygget deri, så bør deres trusler tages alvorligt. Enhver bør reagere og handle på en eller anden måde for at forhindre denne forbrydelse, der er under udfoldelse, i at nå sin logiske konklusion.

De medansvarlige

Den Palæstinensiske Myndighed (PA) i Ramallah må – uanset dens mangel på politisk uafhængighed og dens omstridte mandat – opfordres til umiddelbart at befri sig fra den folkelige anklage om medsammensvorenhed.

Azmi Bishara var blandt de mest prominente navne, der gav udtryk for denne hårde anklage som reaktion på bekendtgørelsen fra PA-ledelsen i Kairo om, at al-Qaida havde infiltreret Gaza, og at vilkårlige projektiler mod israelske byer og bosættelser fra den palæstinensiske modstand giver Israel en undskyldning for aggression. Troværdigheden af denne sammensværgelsesanklage var stærk nok til at få Mahmoud Abbas til at fordømme den israelske forbrydelse i stærkere ord end nogensinde, og tilmed

overdrive den ved at betegne den som *'mere end et holocaust'*.

Arabiske regimer, især Ægyptens og Jordans, hvor ikke-valgte, illegitime og krybende over for USA de end er, forventes stadig at lægge afstand til Israels dødbringende aggressionskrig mod Gaza. Deres fortsatte diplomatiske og kommercielle forbindelser med Israel, såvel som deres implicite retfærdiggørelse af Israels forbrydelser gennem deres gentagne og uberettigede bagvaskelse af Hamas, har overbevisende placeret dem som medskyldige i forbrydelserne i deres respektive befolknings øjne, for ikke at nævne den almindelige arabiske offentlighed.

Europæiske regeringer med Frankrig, UK og Tyskland i spidsen må også besvare de alvorlige anklager om at være hemmeligt indforståede med Israels forbrydelser mod menneskeheden, som er fremherskende blandt et flertal af palæstinensere, arabere og muslimer. De har ikke bare forholdt sig tavse over for Israels bevidste drab på uskyldige civile, mange af dem børn, i løbet af de seneste få dage i Gaza. De behandler fortsat Israel med ærbødighed og har fejret den såkaldte tresårsdag, som i sig selv var en grusom begivenhed med etnisk udrensning og kolonial ødelæggelse, og overdænger Israel med økonomisk, politisk og videnskabelig støtte, der markant bidrager til dens ustraffede frækhed.

Den amerikanske regering kan på sin side ikke anklages for at være meddelagtig på samme måde og samme niveau i Israels folkemord som de ovenfor nævnte lande. Den er og har altid været i en klasse for sig selv som den fulde og stolte partner, der er med til at planlægge, finansiere og udføre disse forbrydelser imod palæstinenserne, for slet

Israel i gang med at begå massedrab i Gaza

Udtalelse fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF

For hver gang forøges antallet af dræbte. Efter to dages omfattende israelske militære operationer i Gaza-Striben er mere end 80 palæstinensere dræbt, herunder børn.

Dusinvis af kampvogne, helikoptere, jordtropper og fly er sat ind imod en befolkning på 1,5 millioner. Siden juni 2007 har de været udsat for en blokade, der går ud på at forsøge at bryde deres modstand. Embargoen alene er en svær forbrydelse.

Den israelske regering afslår at anerkende Hamas og straffer den palæstinensiske befolkning i Gaza for at have stemt på dem.

De tillader sig at kalde det for *"selvforsvar"* for at retfærdiggøre deres statsterror. De er gået endnu hårdere til værks efter støtte fra Bush-administrati-

onen, passivitet fra vestlige regeringer og resolutioner fra EU, der på intet tidspunkt er fulgt op af konkrete skridt. Og lutter tavshed fra Sarkozy-regeringen, der ikke går glip af nogen anledning til at bekræfte sin støtte til Israel.

Ingen bomber kan slå det palæstinensiske folks modstand ned, og de vil aldrig opgive deres kamp for deres nationale rettigheder.

I disse svære tider er folk på palæstinenserens side; de råber deres vrede ud, deres had mod imperialismen, zionismen og deres politik for krig mod det palæstinensiske folk.

Vi slutter op om de voksende protester overalt i verden og kræver øjeblikkelig tilbagetrækning af den israelske hær fra Gaza.

Paris, 2. marts 2008

ikke at nævne dets egen umatchede kriminelle rekord i Afghanistan, Irak og, før disse, i Vietnam. Når tiden kommer til vores Nürnberg-proces, når israelske krigsforbrydere omsider bliver retsforfulgt ved en international domstol, vil en væsentlig plads i forsvarskollegiet måtte reserveres amerikanske kommandanter og politiske ledere. Uden amerikansk partnerskab, som er kommet til udtryk i en bistand, som slet ikke er til at gøre op, militær, økonomisk og diplomatisk, kunne Israel ikke ustraffet have begået alle sine racistiske og kolonialistiske forbrydelser.

Kan Israel stoppes?

Lad os vende tilbage til spørgsmålet,

hvorvidt der skal og kan gøres noget for at stoppe Israel, så er svaret et klart ja. Sydafrikas apartheid-forbrydelser blev imødegået ikke blot af de undertrykte massers heroiske kamp i Sydafrika selv. De blev også bekæmpet over hele jorden med boykotkampagner, investeringsstop og sanktioner imod regimet, og mod alle det medskyldige økonomiske, akademiske, kulturelle og sportslige institutioner. På samme måde kan og bør det internationale civile samfund bringe de tage samme ikke-voldelige juridiske skridt i anvendelse for at bevirke, at Israel overholder international lov grundlæggende menneskerettigheder. Alene truslen om sanktioner har tidligere vist sig effektive nok til at bremse Israels gentagne kampagner for død og tilintetgørelse.

Hvis alle disse billeder med snesevis af palæstinensiske børn, der bliver revet i småstykker, alle disse gentagne tilfælde af vilkårlige drab og ødelæggelser, foretaget af en besættelseshær fortrinsvis imod en forsvarsløs civilbefolkning, ustraffet får lov til at passere, kan verden meget vel blive vidne til et nyt holocaust.

Oversat fra engelsk for Boykot Israel ved Henning Paaske Jensen

Dræbt palæstinensisk barn i Gaza

En opfindelse kaldet det jødiske folk

Har der gennem historien eksisteret der en jødisk nation og et jødisk folk – eller er det en myte, skabt af zionisterne for godt et århundrede siden?

En kontroversiel ny bog af den israelske historiker Shlomo Zand afviser at det 'jødiske folk' har eksisteret i landflygtighed i århundreder. Hans bog anmeldes af journalisten og historikeren Tom Segev

Den israelske historiker
Shlomo Zand

Israels uafhængighedserklæring fortæller, at det jødiske folk opstod i Landet Israel og blev drevet i eksil fra hjemlandet. Alle israelske skolebørn undervises i, at dette skete under det romerske herredømme, i år 70 e.v.t. (*Jerusalems ødelæggelse, overs.*).

Nationen forblev loyal over for sit land, hvortil den atter begyndte at vende tilbage efter to årtusinders eksil.

Det jødiske folk fandtes ikke

Forkert, siger historikeren Shlomo Zand i en af de mest fascinerende og udfordrende bøger, der er udkommet her i lang tid. Der fandtes aldrig et jødisk folk, kun en jødisk religion, og eksilet fandt aldrig sted – derfor var der heller ingen tilbagevendende.

Zand afviser de fleste af Bibelens fortællinger om skabelsen af national identitet, udvandringen fra Ægypten indbefattet, og (yderst tilfredsstillende) rædslerne ved erobringen under Joshua. Det er alt sammen fiktion og myte, som tjente som undskyldning for etableringen af staten Israel, hævder han.

Ifølge Zand drev romerne normalt ikke hele nationer i eksil, og de fleste jøder fik lov til at blive i landet. Antallet af tvangseksilerede taltes højst i nogle titusinder. Da landet blev erobret af araberne, konverterede mange af jøderne til islam og assimileredes blandt erobrernes. Deraf følger, at de palæstinensiske araberes stamfædre var jøder.

Det er ikke Zand, der har opfundet

denne tese; 30 år før uafhængighedserklæringen blev den formuleret hos David Ben-Gurion, Yitzhak Ben-Zvi og andre.

Hvis hovedparten af jøderne ikke blev drevet i eksil, hvordan går det så til, at så mange af dem nåede til næsten hvert eneste land på kloden?

Zand siger, at de emigrerede af egen fri vilje, eller, hvis de var blandt dem, som blev drevet i eksil til Babylon, blev der, fordi de valgte at gøre det.

I modsætning til de konventionelle forestillinger opmuntrede den jødiske religion medlemmer af andre trossamfund til at blive jøder, hvilket forklarer, hvordan der blev millioner af jøder i verden.

Som Esthers bog f.eks. bemærker:

"Og mange af folkene i landet blev jøder; for frygten for jøderne kom over dem."

Gendrivelse af myter

Zand citerer fra mange tidligere undersøgelser, hvoraf mange er skrevet i Israel, men fortrængt fra den centrale debat. Han beskriver også i detaljer det jødiske kongedømme Himvar på den sydlige Arabiske Halvø og de jødiske berbere i Nordafrika. Det jødiske samfund i Spanien udsprang fra arabere, som blev jøder og ankom med de styrker, der erobrede Spanien fra de kristne,

og fra europæisk-fødte individer, som også var blevet jøder.

De første jøder i Ashkenaze (Tyskland) kom ikke fra Landet Israel og nåede ikke til Østeuropa fra Tyskland; de blev jøder i Khazar-kongedømmet i Kaukasus.

Zand forklarer den jiddiske kulturs oprindelse således: Det var ikke en jødisk import fra Tyskland, men resultatet af forbindelsen mellem kuzariernes efterkommere og tyskere, som rejste mod øst, nogle af dem som købmænd.

Vi finder altså at medlemmer af en hel række folk og racer, blonde og sorte, brune og gule, blev jøder i stort antal. Ifølge Zand producerede det zionistiske behov for at bibringe dem en fælles etnicitet og en historisk kontinuitet en lang række mytedannelser og fiktioner sammen med en anrøelse af racistiske teser.

Nogle blev skruet sammen i fantasi-erne hos den zionistiske bevægelses ophavsmænd, mens andre blev falbudt som resultaterne af genetiske studier gennemført i Israel.

'En stat for alle sine borgere'

Professor Zand underviser på Tel Avivs Universitet. Hans bog *'Hvornår og hvordan det jødiske folk blev opfundet?'* (udgivet af Resling på hebraisk) har til hensigt at fremme den idé, at Israel skal være en *'stat for alle sine borgere'* – jøder, arabere og andre – i modsætning til dens erklærede identitet som en *'jødisk og demokratisk'* stat.

Personlige beretninger, en alt for lang teoretisk diskussion og talrige sarkastiske hib hjælper ikke bogen, men dens historiske kapitler er velskrevne og citerer talrige fakta og erkendelser, som mange israelere vil blive forbavsende over, når de her læser dem for første gang.

Anmeldelse i den israelske avis Ha'aretz 1. marts 2008.

Oversættelse, lead og mellemoverskrifter af Stop Terrorkrigen.

Marxisme, judaisme og zionisme

Zionister beskylder Karl Marx og marxismen for at være antisemitisk. Det samme beskyldes det socialistiske Sovjetunionen under Lenin og Stalin for at være. Men det er løgn og propaganda.

Teatret i det autonome jødiske område i Sovjetunionen

Som bekendt opfattede Karl Marx religion som de herskendes smertestillende middel til de undertrykte klasser. Opgøret med religionen opfattede han som en forudsætning for al fri tænkning og handling. Det gjaldt selvfølgelig også for den jødiske tro, og Marx, der selv var af jødisk herkomst, mente følgelig, at vejen til at overvinde den middelalderlige tro og den dertil knyttede kultur, som isolerede jøderne i ghettoerne i Tyskland og andre kapitalistiske lande, var integration i samfundet – på verdslig basis.

Dette har pådraget ham fundamentale jøders og zionisters beskyldning for anti-semitisme.

Denne beskyldning er siden blevet gentaget i det uendelige, også i forhold til de socialistiske lande, ikke mindst Sovjetunionen, og igen ikke mindst Stalins Sovjet.

Nationer og nationale mindretal

I *'Marxismen og det nationale spørgsmål'* fra 1913 forsøgte Stalin at give bolsjevikernes svar på de nationale problemer og spørgsmålet om national undertrykkelse, herskernationer og beherskede nationer og folk, som var en fast bestanddel af tsarrikets fysiognomi – med national undertrykkelse som et politisk redskab for de herskende feudale. Lenin var begejstret for Stalins artikel.

Et særligt afsnit var viet spørgsmålet om jøderne og den jødiske arbejderassosiation Bund, der gik ind for 'kulturel autonomi' for de fem-seks millioner russiske jøder. Den nazistiske pseudo-videnskab, der opfattede jøderne som en særlig semitisk race, var endnu ikke

konstrueret. Stalin gav den østrigske socialdemokrat Otto Bauer ret i, at jøderne ikke udgjorde en nation:

"Det umulige i at karakterisere jøderne som en nation forklarer Bauer med 'at jøderne ikke har noget afgrænset territorium, de bebor'. Denne forklaring, som i hovedsagen er rigtig, udtrykker alligevel ikke hele sandheden. Sagen er frem for alt den, at jøderne ikke har noget bredt og fast lag, som er bundet sammen med jorden og som naturligt ville binde nationen sammen (...)

Jøderne er altså spredt ud som nationale mindretal på områder, hvor der bor andre nationaliteter, og de tjener som regel 'fremmede' nationer som håndværkere og handelsmænd og medlemmer af de frie erhverv, og de tilpasser sig naturligt de 'fremmede nationer' med hensyn til sprog og lignende. Alt dette, sammen med den sammenblanding af nationaliteterne, som er særegen for kapitalismens udviklede former, fører til assimilering af jøderne. Ophævelse af 'bosætningsgrænserne' ville bare tjene til at påskynde denne assimileringssproces'.

Det nationale spørgsmål var og er først og fremmest et demokratisk spørgsmål, med spørgsmålet om jorden, det nationale territorium i centrum, og derfor i allerførste række et bonde-spørgsmål.

Stalin definerede i sin artikel overbevisevisende 'nationen' således:

'En nation er et stabilt fællesskab af mennesker, som er opstået historisk, og som er dannet på grundlag af fælles sprog, territorium, økonomisk liv og psykologisk egenart, som kommer til udtryk i en fælles kultur.'

Revolutionsfrygt og jødehad

Efter oktoberrevolutionen var det almindeligt for fascismen og den europæiske reaktion at lade to hadeobjekter smelte sammen: antisocialismen og antisemitismen, kommunistforskrækelse og jødehad.

Et kendt eksempel er Winston Churchills udtalelser til *Illustrated Sunday Herald* (8. februar 1920), hvor han meddelte:

"Den rolle, som disse internationale og for det meste ateistiske jøder har spillet i skabelsen af bolsjevismen og i at fremkalde den russiske revolution ... er uden tvivl meget betydelig; den overskygger sikkert alle andres. Med Lenin som bemærkelsesværdig undtagelse er de fleste ledende skikkelser jøder. Ydermere kommer den vigtigste inspiration og drivkraft fra jødiske ledere ... Den samme onde fremtrædende rolle tilfaldt jøder i (Ungarn og Tyskland, især Bayern).

Selvom der i alle disse lande er mange ikke-jøder, som er mindst lige så slemme som de værste jødiske revolutionære, er disses rolle i betragtning af deres befolkningsandel forbløffende. Den kendsgerning at jødiske interesser og jødiske bedehuse af bolsjevikkerne undtages fra deres generelle fjendtlighed har bevirket, at den jødiske race i Rusland mere og mere forbindes med de slyngelstreger, der nu bliver begået."

Sovjetunionen og jøderne

Socialismen betød en effektiv afslutning på tsartidens barbariske pogromer, og i den praktiske politik tog Lenin og Stalin vidtgående hensyn til bundisternes krav om jødisk kulturel autonomi. Ikke30ernes jødiske teater og kulturinstitutioner i Sovjet var verdensberømte.

Da Hitlerfascismens racistiske barbari blomstrede og påvirkede hele Vesteuropa og den 'civiliserede' verden sikrede Stalins Sovjet muligheden for at bevare og udvikle de russiske jøders sprog (jiddish) og kultur – og sikrede i øvrigt som det første sted i verden tilsvarende institutioner for et andet udrydningstruet og ikke bofast folk – romani'erne, sigøjnerne.

Støtten til fastholdelse og udvikling af den jødiske kulturarv var på den ene

Nazistisk massehenrettelse af jøder i det besatte Ukraine

side et led i den progressive nationalitetspolitik, her i forhold til nationale mindretal, og dels et modtræk fra den ateistiske socialistiske stat mod *judaismen*, den jødiske religion, og *zionismen*, drømmen om et jødisk hjemland, som deltes af både sekulære jøder og religiøse. Som de øvrige religioner er *judaismen* stærkt antikommunistisk. Også *zionismen* var fra starten fjendtlig over for socialismen og Sovjetunionen.

Der blev tilmed eksperimenteret med et jødisk 'hjemland' i Sovjetunionen. I 1934 oprettes en jødisk autonom region ved Amur-floden i den fjernest østlige del af Sovjetunionen, ikke langt fra den kinesiske grænse. Det eksisterer endnu i dag og kaldes nu Birobidzhan. Som nationale grupper kunne jøderne i Sovjetunionen bosætte sig i en autonom region, hvor de kunne dyrke kulturel autonomi inden for rammerne af det socialistiske fællesskab. Sproget var det levende og talte jiddish, ikke det zionistiske kunstsprog hebraisk, som blev den israelske stats officielle sprog.

Hitlertyskland betragtede slaverne og alle de sovjetiske nationer som 'undermennesker', bestemt til at lyde den ariske herrerrace. Det gjorde ikke bare kommunister og jøder, men alle sovjetiske borgere til mål for tyske massakrer eller til slaver i kz-lejre.

Den røde Hærs fordrivelse af Hitlertropperne og forfølgelse af dem helt til Berlin førte også til befrielse af de fanger og slavearbejdere, som det ikke lykkedes SS at slå ihjel i krigens sidste dage.

Zionismen: Produkt af europæisk nationalisme og kolonialisme

Da den østrigske jødiske journalist Theodor Herzl i 1896 udgav en lille bog med titlen *'Jødestaten. Forsøg på en moderne løsning af jødespørgsmålet'* lagde han grunden til den zionistiske ideologi og politik, som blev en vigtig reaktionær strømning i det 20. århundrede, der endnu i dag spiller en betydningsfuld rolle i verdenspolitikken, fordi det er staten Israels officielle ideologi.

Hvor socialismen havde et progressivt svar på jødehad og progromer, var Herzls bud skabelsen af en jødisk stat som modsvar til den stadig voksende antisemitisme i Europa, et hjemland, hvortil de europæiske jøder kunne finde hen og være i sikkerhed. Dette modsvarede gamle forestillinger i jødedommen om fordrivelse og tilbagevenden til det hellige land, men Herzl var ikke sikker på, om det land, der skulle koloniseres var Israel eller Argentina. Med den britiske koloniminister Joseph Chamberlain drøftede Herzl flere mulighed for et jødisk land inden for det britiske imperium, nemlig i Ægypten, på Cypern eller i Uganda. Først efter Herzl død i 1904 lagde den zionistiske bevægelse sig endelig fast på Palæstina som hjemlandet.

Herzl selv besøgte Palæstina og skrev:

"Hvis sultanen (af Konstantinopel) gav os Palæstina, kunne vi til gengæld tilbyde at ordne Tyrkiets ødelagte finanser. For Europa ville vi udgøre en beskyttelsesmur mod Asien, vi ville blive en kulturens forpost mod barbariet."

Denne idé er en af hovedpillerne i Herzls zionisme – og et afgørende element i den israelske selvopfattelse i dag. Den stammer tydeligvis fra de europæiske kolonialisters og imperialisters forestillingsverden, der netop i sidste halvdel af det 19. århundrede var i gang med at udvide imperierne i Asien, Latinamerika, Mellemøsten og Afrika.

Den anden grundpille i Herzls tænkning lyder således:

"Jeg anser ikke jødespørgsmålet for et socialt eller religiøst spørgsmål, selv om det har dele af begge. Det er et nationalt spørgsmål, og for at løse det må vi frem for alt gøre det til et politisk verdensspørgsmål, som skal reguleres i

Den moderne zionismes grundlægger Herzl på israelsk hverveplakat

kulturfolkernes råd. / Vi er et folk, ét folk."

Det er den anden store ideologiske grundpille: zionismen er jødisk nationalisme, en parallel til de europæiske nationers nationalismer, som kulminerede i det 19. århundrede, og i det 20. ofte antog imperialismens og chauvinismens perverterede former.

Det videnskabelige grundlag for Herzls påstand om, at de i Europa og på andre kontinenter spredte jødiske trossamfund og ghettoer skulle udgøre en samlet nation og et samlet folk er mere end tvivlsomt ud fra enhver definition. Det er en myte, tilmed en europæisk myte fra det 19. århundrede, en variant af stormagternes kolonialisme, som blev hyldet i civilisationens og fremskridtets taknemmelige klædedragt.

De europæiske jødiske samfund, spredt i en lang række lande, men med centre i Tyskland og Rusland, var religiøse og kulturelle mindretal, evt. (med Stalins ord) 'nationale minoriteter', men netop ikke en nation og et folk, og slet ikke ét folk.

Zionismen – både den verdslige og religiøse – er i selve sit udspring en antidemokratisk og ideologi og politik, et bagstræberisk og fejlagtigt svar på et reelt problem: den barbariske og middelalderlige antisemitisme og det reaktionære jødehad.

Den har ikke bidraget og kan ikke bidrage til sociale og demokratiske fremgange, hverken i Mellemøsten eller på globalt plan.

*Aftale om kvalitetsreformen:***Kun mere bureaukrati***Af medlemmer af Den Alternative Velfærdskommission*

Tre medlemmer af Den alternative Velfærdskommission – økonom Henrik Herløv Lund, professor Per Schulz Jørgensen og børne- og ungdomspsykiater Bente Rich – kritiserer den såkaldte kvalitetsreform, der er indgået som politisk aftale i forbindelse med finanslovsforslaget for 2008

Ingen fornyelse – tværtimod

Regeringens kvalitetsreform er omsider omsat i en politisk aftale. Den stort anlagte reform, der blev lanceret som en fornyelse af hele den offentlige sektor, er undervejs skrumpet betydeligt i omfang og ambitionsniveau. Men desværre er det ikke reformens negative aspekter, den øgede kontrol og dokumentation, tilsidesættelsen af de offentlige ansattes faglige og professionelle råderum, bureaukratiseringen og markedsstyringen, som er blevet luget ud.

Tværtimod er det de få tilløb til bedre service for borgerne, som reformen i forvejen rummede, som der nu er blevet givet køb på. Fx er afskaffelsen af lukkedage i daginstitutioner nu reduceret til, at der ikke skal være "løsrevne lukkedage", hvilket kun vil medføre en anden placering af lukkedagene. At børn i daginstitutioner kan få et sundt måltid om dagen, er godt, men det bliver forældrene, som betaler mere end 80 procent heraf.

I velfærdsmæssig henseende har kvalitetsreformen altid været en papirtiger og den er blevet det i endnu højere grad. Men desværre bliver det ikke herved.

Mere bureaukrati

I aftaleteksten angives det som målet, at

"der skal afbureaukratiseres i den offentlige sektor". Men realiteten er, at der indføres mere mål- og resultatstyring, øgede dokumentations- og kontrolkrav, mere akkreditering og evaluering og flere brugertilfredshedsundersøgelser, mere udbud og "pengene følger borgerne"-modeller.

I forligsaftalen hævdes, at sigtet er, at det skal være tid til borgerservice og bruges mindre på administration. Men effekten af de anførte tiltag vil være den stik modsatte: Offentligt ansatte vil blive tvunget til at bruge mere tid på administration, rapportering og kontrol og dermed få mindre tid til de egentlige velfærdsydelser end i forvejen.

Kvalitetsreformen og dens markedsstyring vil ikke skabe mindre bureaukrati, men mere.

Kvalitet og omsorg nedprioriteres

Velfærdssektoren har i de senere år måttet døje med en såkaldt "modernisering" efter nyliberalistisk inspiration. Den overordnede ide har været en overordnet økonomistyring med mål-, ramme- og resultatkrav. Vel at mærke et resultatkrav, der kunne måles kvantitativt.

Men hermed er de kvalitative aspekter af velfærdsarbejde blevet "usynliggjort" i og med, at de ikke måles og styres på i den nyliberale markedsstyringsmodel. Dette afspejler naturligvis også en nedprioritering. Denne styringsmodel forstærkes med den indgåede aftale om kvalitetsreformen. Det angives, at aftalen skulle føre til mere kvalitet og bedre service. Men indholdet stiller flere sammenlignelige "kvantitative målinger" af resultater, kvalitet, service osv. i udsigt. Og resultatet vil blive, at velfærdsarbejdets kvalitative aspekter, kvalitet, faglighed og ikke mindst omsorg, skubbes endnu mere til side.

Med aftalen vil administrative værdier

endnu mere få forrang frem for faglige værdier.

Mere kontrol og styring af velfærdsarbejderne

Regeringen og forligspartier taler i aftalen om mere frihed til institutioner og kommuner. Igen vil ord og praksis være i modstrid med hinanden. For de mange nye målinger er jo nok så meget flere registreringer, mere dokumentation, og flere rapporter af de offentligt ansattes indsats og tidsforbrug.

Vi har i forvejen i de senere år set en udvikling, hvor de offentligt ansattes faglige og professionelle råderum i institutionerne skubbes til side og erstattes med styring ovenfra på økonomi og (målbar) effekt. Med aftalen om kvalitetsreformen brydes denne negative udvikling ikke, tværtimod lægges der op til mere kontrol og styring af offentligt ansatte fra regeringens side.

Fortidens recepter kan ikke løse fremtidens problemer

Ligesom regeringens udspil til kvalitetsreform er også den endelige aftale præget af regeringens filosofi om at bruge fortidens liberalistiske recepter om mere marked og markedsstyring til at løse fremtidens velfærdsproblemer. Fortidige løsninger på fremtidige problemer har aldrig virket, og det gør det da heller ikke i dette tilfælde.

Den alternative Velfærdskommission har om kvalitetsreformen udgivet rapporten "Velfærd med kvalitet og mennesket i fokus". Rapporten kan få hos Socialpolitisk Forening.

PCMLE: Imod Colombias aggression

”Vi tager harmdirrende afstand fra Alvaro Uribe Velez-regeringens kriminelle, krybende og provokative handlinger.”

Udtalelse fra Ecuadors Kommunistiske Parti Marxister-Leninister, PCMLE

Endnu engang har Alvaro Uribe Velez' regering med dets militære tropper og politi trampet på vort lands territorium for at begå et nyt nedrigt myrderi. Denne gang imod en gruppe af revolutionære tilhørende Colombias Væbnede Revolutionære Styrker (FARC).

Vi tager klart afstand fra denne vilde aggression, som betød likvidering af guerillalederen Raul Reyes samt andre modige sønner og døtre af det colombianske folk.

Kendsgerningerne er klare. Hvad der er sket, er en skamløs knægtelse af national suverænitet og en aggression imod Ecuador og dets folk. En skruppelløs og provokatorisk handling, der har til formål at sabotere den humanitære udvekslingsproces af krigsfanger i Colombia.

Det er endnu et forsøg på at eskalere en reaktionær udvikling for at regiona-

lisere konflikten imellem regeringen og det colombianske folk.

Dette afslører Uribe-regimets kriminelle natur som en krybende allieret over for yankee-imperialismen og viser samtidig, hvorledes disse planer og baser som Manta-basen i Colombia udgør et militært brohoved i hænderne på den amerikanske hær.

For de revolutionære, for arbejderne og folkene i Ecuador og Colombia er tabet af Raul Reyes og hans kammerater meget smertefyldt. Deres kamp var inspireret af den bedste stræben om forandring, om frihed, om sandt demokrati for de fattige, de undertrykte og udbyttede i deres land.

Raul Reyes' revolutionære handlinger og hans ærlighed var et fremtrædende eksempel på det Colombia, der kæmper for frihed og suverænitet.

Derfor vil denne kamp fortsætte ubønhørligt, indtil sejren er nået.

PCMLE opfordrer alle sociale, politiske og demokratiske organisationer, alle venstrefløjsorganisationer, patrioter og nationalister til at forstærke deres kamp og ære mindet om de faldne patrioter. Vi opfordrer til mobilisering og afstandtagen fra knægtelsen af vort

FARC-leder Raul Reyes blev dræbt ved fascistens Urbes angreb på ecuadoriansk territorium - efter USAs signal.

lands nationale suverænitet.

Den kriminelle og reaktionære Uribe-regering bør mødes med fordømmelse og sanktioner fra det internationale samfunds side som reaktion imod disse uhyrligheder.

Vi støtter den ecuadorianske regerings handlinger til forsvar af national suverænitet, og vi kræver afstraffelse af Colombias regerings brud på suverænitet, territorial integritet og menneskerettigheder.

Vi forsvaret retten til menneskers liv. Vi udtrykker vores solidaritet med det colombianske folk, som fortsætter sin kamp og mål for social og national befrielse, for et socialistisk fædreland.

Norge: KPml's første årsmøde afholdt

Af Kommunistisk Platform

Kommunistisk Platform (KPml) har for nylig afholdt sit første ordinære årsmøde og valgt en ny ledelse. Kommunistisk Platform opstod i marts 2007 som svar på at Arbejdernes Kommunistiske Parti APK, som var den sidste rest af kommunistisk organisering i Norge, blev likvideret og slået sammen med Rød Valgalliance til et venstrereformistisk partiprojekt 'Rødt'

KPml er det eneste nye initiativ, som er opstået efter opløsningen af det norske parti, der trods alvorlige mangler og fejl var det, som mest lignede et kommunistisk parti. Med et nyt arbejderparti som sit erklærede mål er det lykkedes KPml at forene kommunister fra APK, NKS, Revolusjon og RU til en fælles indsats for at lægge fundamentet til genrejsning af et kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund.

Det er en møjsommelig proces, som vi ved kræver principfasthed og tålmodighed.

Vi har i året, der er gået, vist evne og vilje til at udvikle grundlaget for kommunistisk organisering og enhed. KPml har arrangeret et vellykket seminar om partiorganisering og kamp mod revisionismen, og vi har med et offentligt møde og på anden vis markeret 90-året for Oktoberrevolutionen, hvad resten af 'venstrefløjen' lod passere i stilhed.

Behovet for et kommunistisk parti, som mobiliserer de mest fremskredne dele af arbejderklassen til at sætte spørgsmålet om revolution og et socialistisk Norge på dagsordenen, er ikke blevet mindre, men er endnu større end tidligere.

Som det hedder i den politiske beretning, der enstemmigt blev vedtaget på

årsmødet: 'Imperialismen af i dag bevarer og forstærker alle de kendetegn, som Lenin i sin tid analyserede. Den er blevet endnu mere aggressiv og bagstræberisk end før. I tillæg er den globaliserede imperialistiske produktionsmåde og det imperialistiske verdensmarked direkte årsag til de forestående miljøkatastrofer, som er i færd med at fjerne ressource-grundlaget, lægge landområder øde og driver millioner af mennesker på flugt (...)

I en situation, hvor de revolutionære og progressive kræfter trænger til politisk klarhed og ledelse, har hele 'venstrefløjen' spillet fallit, uden andet at tilbyde end en reformeret og mere 'socialt ansvarlig' kapitalisme af gammelt socialdemokratisk varemærke'

KPml kunne på sit første årsmøde konstatere en solid fremgang i udviklingen af

Appel til medlemmer og sympatisører

Gå med i demonstrationerne imod imperialisternes krige

Af Irans Arbejdets Parti (Toufan)

Femårsdagen for den militære invasion af Irak står lige for døren. Ugen den 15.-22. marts er verdensomspændende protestuge imod USA og dets allieredes invasion af Irak.

I denne uge vil hundredetusinder af progressive og fredselkende mennesker, med kommunister i spidsen, demonstrere og udtrykke deres afsky og raseri imod USA-imperialismen repræsenteret ved George Bush-administrationen.

Solidariteten og støtten til det irakiske folks retfærdige og anti-koloniale kamp vokser og udvikler sig.

Vort parti støtter resolut det irakiske folks heroiske modstand og opfordrer dets medlemmer og sympatisører til overalt, hvor de er, at mobilisere til demonstrationer i samarbejde med progressive kræfter og anti-krigs-kræfter.

Vores kammerater vil gøre deres yderste der, hvor de er, for at styrke

den politiske og ideologiske enhed, som resultat af omfattende fælles studier og fælles praksis på nye områder. Organisationen har taget vigtige skridt til styrkelse af propogandaarbejdet, teoretiske studier, organisatorisk udbygning og aktiv indsats i klassekampen og kampen imod imperialismen og krig.

Koordinationsudvalgets beretning og den vedtagne arbejdsplan opstiller en række mål og prioriterede arbejdsfelter for den kommende periode.

Årsmødet vedtog at styrke forbindelserne med den internationale marxist-leninistiske bevægelses partier og organisationer.

Der blev også vedtaget udtalelser om AFP-kampen og om Norges rolle som krigsforbryder i Afghanistan.

Et nyt koordinationsudvalg blev valgt som øverste ledelse i KPml. Kjell Arnestad fortsætter som talsperson for KPml.

Februar 2008

solidaritetsbevægelsen med folkene i Irak, Afghanistan og Palæstina, som er under imperialisternes og zionisternes direkte besættelse.

Kommunisterne og de revolutionære kræfter i verden forsvare den irakiske modstandsbevægelse og kravet om de amerikanske imperialisters og deres allieredes betingelsesløse tilbagetrækning fra Irak.

Den ubetingede tilbagetrækning af alle besættelsesstyrker fra Afghanistan, fordømmelsen af det zionistiske regime i Israel, solidariteten med det palæstinensiske folk og fordømmelsen af enhver militær aggression eller økonomisk sanktion mod Iran er de væsentligste principielle krav, som rejses af bevægelsen imod imperialisternes krig.

Lad os udstille imperialisterne og deres lakajer og slå dem i ansigtet gennem vores deltagelse i og styrkelse af antikrigsbevægelsen.

Lad os forberede os vel til den globale demonstration imod krigen.

- **Betingelsesløs tilbagetrækning af alle besættelsesstyrker fra Irak!**
- **Betal krigsskadeserstatning til det irakiske folk!**
- **Skam over det israelske terroristiske zionistregime!**
- **Længe leve det palæstinensiske folk!**
- **Nej til militær aggression mod Iran!**
- **Nej til økonomiske sanktioner mod Iran!**
- **Imperialismens hænder væk fra Iran og Mellemøsten!**

5 år efter invasionen af Irak World Against War

5 år efter invasionen af Irak er verden blevet et farligere sted. Formentlig er over en million irakere blevet dræbt. 2 millioner er interne flygtninge i Irak, mens andre 2 millioner irakere er flygtet til nabolande som Jordan og Syrien. Landet er i ruiner, økonomisk og socialt.

I såvel Irak som Afghanistan er det civil-befolkningen, der lider de mest. Krigene har gjort hele regionen ustabil, som vi senest har set i Pakistan. Samtidig fortsætter USA truslerne mod Iran.

Demonstrationer verden over 15.-22. marts

På den internationale fredskonference, *World Against War*, i London 1. december bakkede over 1.200 repræsentanter fra 26 lande op om opfordringen til globale protester ved 5-året for Irak-krigens start.

Demonstrationer i Danmark 15. marts

Foreløbig er der planlagt demonstrationer i:

København: Kl. 12 fra USA's ambassade

Århus: Kl. 13 på Rådhuspladsen

Odense: Kl. 13 på Flakhaven

Aalborg: Kl. 13 på Gl. Torv

Rønne: Kl. 12 på Torvet

Marchér for fred og sameksistens

Den sorte galde vælter ud af SF-formand Villy Søvndals mund. Seneste opkast er et forslag om en "demonstration mod religiøs og politisk fanatisme", som Søvndal vil arrangere til sommer, og hvor "mørkemændene" i Hizb ut-Tahrir er røgsløret for hetzen mod vores muslimske medborgere.

Socialister har altid slået på "de største" i skolegården, på kapitalisterne og den borgerlige stat, og forsvaret "de små", arbejderne og andre udbyttede og

undertrykte. Nu banker såkaldte folkesocialister løs på muslimer, hvis familier og trosfæller i Irak og Afghanistan myrdes af danske soldater og Danmarks allierede. Den farligste ekstremist i og for Danmark er ikke muslim, men krigsforbryderen og Bush-fanen Fogh, især dennes kriminelle udenrigspolitik.

Derfor: Boykot Søvndals antimuslimske og splittende demonstration, og organisér en stor, folkelig manifestation imod islamofobi og racisme, imod den

reaktionære regering og dens ulovlige erobringskrige og for fred og sameksistens på tværs af religion og kultur.

Carsten Kofoed

Frit Irak Blog

Lad os dog få mørkemændene og ...

Bør Hans Peter Nissen og de øvrige fra JP-Politikens Hus, som er ansvarlige for den i DR1 afslørede grove underbetaling og svinske behandling af rumænske avisbude, ikke også kaldes mørkemænd, Villy?

Og bør de folketingspolitikere og erhvervsrepræsentanter, af hensyn til hvilke nævnte politikere har ophævet et tidligere forbud mod kommerciel hvalfangst og dermed igen godkendt bestialsk nedslagtning af højtudviklede pattedyr sammen med japanerne etc., ikke også kaldes mørkemænd og -kvinder?

Og hvad med de venstrepolitikere, som for nogle år siden med Karsten Nonbo i spidsen ikke ville være med til at forbyde slagtning af drægtige køer, skønt denne aflivningspraksis var ensbetydende med, at de ufødte kalve blev kvalt i moders liv osv. Bør de heller ikke kaldes mørkemænd og -kvinder?

Kom selv med andre forslag til personer, der må siges at tilhøre kategorien af mørkemænd og -kvinder, så vi kan få udhængt disse middelalderlige, primitive møghunde til spot og spe for alverden og en gang for alle komme mørket til livs.

Hov, der gik jeg vist igen over stregen! Men i morgen gør jeg det igen! For jeg læser nemlig Billedbladet.

Per H. Christiansen

Frederikssund

Studierække

Kommunistisk strategi og taktik i dag

Torsdag 27. marts kl. 19

Oktober Bogbutik

Egilsgade 24, Islands Brygge

APK arrangerer en åben række studiemøder i den internationale kommunistiske

bevægelses programmatisk grundlag og teori med udgangspunkt i det nyligt offentliggjorte platformsdokument for Den Internationale Konference af Marxistisk Leninistiske Partier og Organisationer
Den internationale situation og vores opgaver

Brandaktuelt tema:

"Arbejderklassen i dag og den faglige kamp - nationalt og internationalt"

Hvert møde er selvstændigt og behandler et nyt tema

Ordene

*'bær med smil din byrde'
og 'armod er en prøvelse til synderen'
var magthavernes og redskabernes -
kirkens og præstens -
budskab til de fremmødte
Der var mange flere af den slags
- så småkårsfolk kunne blive
i deres tiltænkte rolle for evigt -
udbyttede, besiddelsesløse-
og altid at finde på nederste trin
i magtens inddeling*

N.B.

Så længe vi snakker, sker der ikke noget

Dette synes at være et af regeringens og erhvervsledernes ledende mantraer. Mandag den 11.3.08 var hovedhistorien i Politiken, at *Farlig luftforurening fra skibe strømmer ind over Danmark*.

Men allerede 28. november 2003 skrev Henrik Skov i Ingeniøren: *Forureningen fra skibstrafik er dobbelt så høj som hidtil antaget*. Om handlemulighederne hed det dengang: Den internationale maritime organisation under FN, IMO, har ikke selv mulighed for at reagere på de nye tal for skibsforureningen af egen drift. Det kræver nemlig, at et af deres medlemslande forinden gør opmærksom på problemerne, når de opstår.

16. august 2004 skriver Henrik Saxe, konstitueret direktør for Institut for Miljøvurdering (IMV), at luftforureningen fra skibe er et *'overset miljøproblem'*, at hvis de store skibe skulle efterleve de samme regler for luftforurening, som der gælder for biler og kraftværker, så ville man med et slag halvere den samlede udledning af svovl i Danmark. (JP)

Det repliceres af Hans Henrik Petersen fra Danmarks Rederiforening: *'Luftforurening fra skibe er ikke et overset problem. Danmark har tiltrådt et sæt internationale regler, der vil reducere udledningen.'* Han påpeger desuden, at det er vigtigt, at reglerne er internationale, fordi kravene så også gælder de skibe, der sejler igennem dansk farvand. (JP 24.8.04)

Der er udgiver masser af dokumentation om forureningen. I en rapport fra marts 2007 kom *International Council of Clean Transportation* f.eks. frem til, at verdens skibe udleder mere svovldioxid end alle verdens biler, busser og lastbiler tilsammen. Rapporten konkluderede også, at svovldioxiden var årsag

til syreregn og flere sygdomme.

I november 2007 offentliggjorde et hold af amerikanske og tyske forskere en artikel om skibsfartens partikelforurening, *Mortality from Ship Emissions: A Global Assessment*, hvori de vurderer, at udledningen på verdensplan ligger i størrelsesordenen 1,2-1,6 millioner ton.

Den 7.2.2008 skriver TD i Ingeniøren, at skibsflåden hos Mærsk udleder så store mængder svovldioxid, at det svarer til 12 gange klodens samlede antal af personbiler. Alene verdens største containerskib Emma Mærsk udleder svovldioxid svarende til 50 millioner biler, viser beregninger.

'I de seneste 20 år har det været muligt at fjerne partiklerne fra skibenes udstødningsrøg... teknologien er der, men viljen til at gøre noget mangler,' siger grundlæggeren af DK Group, Jørn Winkler.

Den store forurener Mærsk skal reducere CO₂-udslippet med kun 5 % (!). Det omfatter alene følgende: forbedret ruteplanlægning, reducere af ballast, *waste-heat recovery*, optimering af motorteknologi, optimering af systemer, superoptimering af skibsdesign, rent skrog, supertrimmet skib. Altså ikke filtre, katalysatorer etc.

8.2.08 skriver Ingeniøren, at *'FN's internationale søfartsorganisation (IMO) er på vej med nye krav til skibene om at nedsætte udledningen af svovldioxid i bestemte beskyttelsesområder. I dag kan skibene i de fleste områder sejle med et svovlindhold i brændstoffet på 4,5 procent, men i beskyttelsesområderne må indholdet kun være 1,5 procent, medmindre skibene vælger at installere afsvovlningsanlæg, også kaldet scrubbere.'* (Grænsen for biler er 0,05 %, red.)

9.3.08 erkender miljøminister Troels Lund Poulsen (V) i Politiken, at der er behov for indsats over for skibsfarten.

'Han mener dog ikke, at Danmark bør gå enegang, da det vil føre til, at skibe bliver udflaget til mindre restriktive lande – ligesom Danmark ikke kan pålægge skibe, der sejler gennem Øresund eller Storebælt, at have filtre, katalysatorer og scrubbere installeret,

fordi der er tale om internationalt farvand,' hedder det i avisen.

Ingeniøren 10.3.08: *'Skibsfarten skal bidrage til at sænke det globale udslip af CO₂ gennem en beskatning af skibenes brændstofforbrug. Pengene skal blandt andet bruges til at opkøbe CO₂-kvoter på det internationale marked og dermed fjerne tilfæddelser til at forurene med CO₂.*

Sådan lyder et forslag, som Danmark vil præsentere på et møde i den internationale søfartsorganisation IMO til april.'

Så nu har Danmark sat kursen mod en sludder for en sladder over et IMO-møde i april og frem til et miljøtopmøde i 2009.

Gad vide, om der sker noget banebrydende imens ...

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Stem NEJ-kampagne NU!

Den 1. marts skete det så: KTO indgik forlig med Kommunernes Landsfor-
ening (KL).

Med store armbevægelser kunne Anders Bondo Christensen, formand for kartellet KTO, gå i offentligheden og prale af forliget:

- Jeg er særdeles tilfreds. Forliget giver de største lønstigninger i tyve år og sikrer samtidig en ekstraordinær lønstigning i forhold til det private arbejdsmarked.

Forliget bygger på den af finansminister Lars Løkke Rasmussen udstukne ramme på 12,8 pct. over tre år. KL har holdt sig til rammen, siger de. KTO siger, de har sprængt rammen til 13,1 pct. Forskellen er teknik og regnemetoder, der ikke ændrer forligets indhold.

Fakta er, at

- der til lønstigning er afsat omkring 7½ pct., mens inflationen er på 9 pct. Reallønsnedgang!
- lønefterslæbet alene langt fra er indhentet. Sosu'ernes lønkrav vil over tre år løbe op til omkring 25 pct.
- "flere hænder"-kravet er behandlet, som de fleste ældre oplever plejehjemspladsen: på vej til en stille død.
- forligets indhold ikke efterkommer den krævede respekt for de offentligt ansattes indsats.
- stadig flere vil søge bort fra det offentlige, og stadig færre vil blive tiltrukket. Den offentlige sektor vil blive udtyndet til fordel for yderligere privatisering.

Og vigtigst af alt: Med forliget sprængte KTO-ledelsen den historiske mulighed, som situationen byder på. 70 pct. ønsker at gøre brug af konfliktvåbenet, og de har 67 pct. af befolkningens opbakning. Det er en unik situation, som kunne – og stadig kan – give resultater, der kunne mærkes.

I stedet har Bondo Christensen og den øvrige KTO-ledelse splittet kampen og

Omkring 50 fagligt aktive benyttede 8. marts til at give hinanden håndslag på forberedelsen af den kommende OK-konflikt – på tværs af brancher og byer.

Faglig kommentar

overladt de ringest stillede til sig selv. Det skal i parentes bemærkes, at Bondo Christensen også er formand for Danmarks Lærerforening. De enkelte forbund (herunder 3F), som KTO består af, har hver deres forklaring på, hvorfor det er spiseligt for deres medlemmer; men de er alle skåret over samme list:

- Vi har fået nogle frynsegoder, og det ville gå værre i Forligsinstitutionen. Vi har opnået det bedst opnåelige resultat.

Men Anders Bondo Christensen og KTO kan godt tage armene ned. Slaget er ikke slået.

FOA meldte sig straks ud af forhandlingsfællesskabet og har afsendt strejkevarsel for 23.000 medlemmer – i første omgang. Der er allerede udpeget 12.000 medlemmer til at kunne forstærke trykket på arbejdsgiverne.

BUPL's formand Henning Pedersen anbefalede i første omgang forliget, men blev blot to dage senere klart underkendt af sin hovedbestyrelse, som har afsendt strejkevarsel for 12,7 procent af BUPL's medlemmer, hvilket svarer til lidt over 7.000 pædagoger.

Hertil kommer, at Sundhedskartellet, som står uden for KTO, har afsendt strejkevarsel for 11 underorganisationer.

Alt i alt er små 100.000 varslet i konflikt til forsvar for løn, arbejdsforhold, en respekt for den offentlige sektor til gavn for alle landets borgere, der ikke har en

bugnende pengetank i baghånden.

Glem så ikke, at de strejkende repræsenterer yderligere hundredtusinder af kollegaer, der står solidarisk bag.

De kommende urafstemningsresultater kan meget vel underkende deres forbundsledere og afstedkomme endnu større og bredere konflikt.

Derfor er organiseringen af Stem NEJ-kampagner afgørende vigtige.

Succesen afhænger i nu'et og i den sidste ende af at man på gulvet tiltager sig initiativet – på tværs af brancher og byer. Det vil oftest ske på trods af forbundslederne, der ellers i ord plæderer for medlemsaktivitet, men de støtter kun faglig aktivitet, der er under deres kontrol.

I lørdags havde en gruppe personer – fortrinsvis unge – arrangeret en 8. marts om ligeløn set i lyset af overenskomstfornyelsen på tværs af brancher i det storkøbenhavnske område. Grundlaget var fuldt på højde med de forbund, som har afsendt strejkevarsel. Som sådan var det et parallelt initiativ med fagbevægelsens arrangement samme dag, blot med den forskel, at det indeholdt mulighed for debat.

Alligevel fik initiativet afslag på annoncering hos de københavnske fagforeninger med den traditionelle begrundelse:

- Vi arrangerer vores eget, så slut op om det.

Det er en rygmarvsreaktion hos fagbureaukrater.

Omkring 100 fagligt aktive ville noget andet. De ville organisere en nul-tolerance-linje over for Fogh, Løkke Rasmussen og arbejdsgiverne. Derfor mundede mødet ud i handling. Spredning af materiale, der afdækker minusforliget. Opfordring til og iværksættelse af Stem NEJ-kampagner, samt forberedelse af en konference i den første halvdel af april.

Sådan!

FJ